

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELENEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYŰL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

Kiadja

A BUDAPESTI KÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 3 Korona

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1909. okt. és nov. hóban befolyt tagdíjak:

Jankovich Jánosné 2 k, Bodnár Istvánné 2 k, Krautz Józsefné 4 k, ifj. Zubriczky Józsefné 2 k, dr. Zubriczky József 2 k, Huber Antalné 1 k, Katinsky Etelka 1 k, Sík Magdolna 60 f, id. Zubriczky Józsefné 8 korona.

Mohácsi Karolin 2 k, Pálfi Jánosné 2 k, Skalicsár Mari 24 f, Erdélyi Angelika 2 k, Üрге Ágnes 2 k, Bus Margit 1 k, Nagy Mari 1 k, Vizi Erzsi 40 f, Tott Viktor 40 f, Tóth Rozál 40 f, Árpás Magdolna 40 f, Erdélyi Fáni 40 f, Üрге Lini 40 f, Üрге Viktor 1 k, Nyisó Marczel 40 f, Katona Apolonia 2 k, özv. Erdélyi Györgyné 2 k, Erdélyi Ignác 2 k, Üрге Borbála 2 k, Üрге Magdolna 2 k, özv. Üрге Dávidné 4 k, Morvai Lajosné 2 k, Deák Emilia 2 k, Üрге Angelika 2 k, Erdélyi Ágnes 2 k, özv. Erdélyi Imréné 1 k, özv. Morvai Józsefné 50 f, Morvai Ferenczné 50 f, Morvai Ferenc 50 f, Üрге Katalin 1 k, Kis Magdolna 1 k, Kováts Ferenczné 2 korona.

Clibériusz Zsuzsána 40 f, Sándor Józsefné 8 k, Molnár Györgyné 1 k, Kucsera Pál és neje 2 k, Suhajda Mihály és neje 4 k, Borbély Károlyné 1 k, Hornyák Istvánné 1 k, Szedlacek Antalné 50 f, Krakofszky Pálné 1 k, Sztar-chorszky Józsefné 1 korona.

Vágó Jánosné 5 k, Braun Ferenczné 5 k, Nagy József és neje 4 k, Hochstein Károlyné 4 k, Nagy Istvánné 4 k, Házmán Kornélné 4 k, Schwartz Erzsébet 2 k, Dallia Antalné 2 k, Ványa Sándor 2 k, Zselesznik A.-né 2 k, Sick Anna 2 k, Benedik Sámuel 2 k, özv. Siegl Ferenczné 2 k, Millók Károlyné 2 k, Sipos József 5 k, Sipos Józsefné 5 k, Sipos Paula 2 k, Sipos Róza 1 k, Szhilbersky Margit 1 k, Szedlak A. 1 k, Bosznyakovits Miklósné 1 k, Vogl Ferenc 2 k, Bulusek Jánosné 2 k, Horváth Erzsébet 4 k, Priem Irén 10 k, özv. Hürzenberg Józsefné 2 k, Gozsa Teréz 4 k, Burgmayer Jánosné 4 k, Juhász Mária 2 k, Rusznák Károlyné 2 k, Hegyesy Ferenczné 2 k, Reinwein András és Éva 8 k.

Uracs Rozália 1 k, Tóth Andrásné 1 k, Uracs Andrásné 1 k, Király Józsefné 1 k, Kolosvári Matild 50 f, Kolosvári Mária 50 f, Viztra Erzsébet 1 k, Howanecz Erzsébet 1 k, Howanecz Mária 1 k, Szücs Mária 24 f, Uracs Anna 1 k, Juhász Péterné 1 k, Juhász Andrásné 40 f, Jenes Antalné 60 f, Benei Katalin 40 f, Lami Jánosné 60 f, Treckó Erzsébet 40 f, Juhász Jánosné 40 f, Juhász Rozália 1 k, Szücs Péterné 40 f, Vig Erzsébet 60 f, Fehér Rozália 1 k, Szalóki Rozália 60 f, Bella Borbála 24 f, Juhász Terézia 1 k, Ficzik Amália 40 f, Koncsek Józsefné 40 f, Király Erzsébet 40 f, Papp Imréné 24 fillér.

Jubileumi adományok: Mastalir Annuska Komáromfűss 1 oltárterítőt, özv. Zubriczky Józsefné 20 k, Niessenberger Irma 20 k, Chimani Erzsébet 1 k, Dunkl Ida 3 k, N. N. Sz. Józsefnek 50 k, Natter Karolin 10 k, Geiger Alajos 30 k, Chumaní N. 3 k, Pesendorfer Mária Altmünster 10 korona. (Folyt. köv.)

A kiskúnmajsai Kath. Kőr tárgysorsjátékának rendezéséhez április 11-ig kegyes adományokat voltak szivesek beküldeni: Jurena Antal Budapest 4 fali kereszt, Konrád János Brűx 150 lev.-lap, Rózsa Kálmán és neje Budapest 19 ima-könyv, Holzer Budapest 3 bőr ridikül és 3 sz. Antal szobrocska, Kertész Tódor

ÖRÖKMÁOÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Prohászka Ottokár*: Az imádás és szorgosság ötvenéves jubileuma. — *Mészáros Aladár*: A szent titok vértanuja. — Jubileum. — A történet muzsája. — Üdvözlés az első áldozóknak. — *Hortobágyi József*: Pünkösdkor. — *Krasznay János*: Az úrnapi körmenet. — *Jeszenák Gábor báró*: A margitszigeti zárda emlékei. — *Marianus*: Szűz Mária és az Oltáriszentség. — Az Oltáriszentség és a szociáldemokrácia. — *Feisz Hugolin*: Az Oltáriszentség rendelve. — *Dr. Bozóky Géza*: Egy eucharisztikus lélek a XIX. században. — *T. K.*: Az Oltáriszentség magyar hitvallója. — *Hortobágyi József*: Ima a hegyen. — *Knapp Nándor*: Eucharisztikus élet a családban. — *Krasznay János*: Falusi képek. — *Reviczky Aladár*: Gyakori szentáldozás. — *Dr. Szyllaba Emil*: Gyermekvilág. — Röptében a nagyvilág körül. — A kőbányai diadalünnep. — Egyesületi élet.

Az imádás és szorgosság ötvenéves jubileuma.

Irta: PROHÁSZKA OTTOKÁR.

ABUDAPESTI OLTÁREGYLET ez évi májusban üli ötvenéves jubileumát; jubileumát annak a lelkes fölismerésnek, hogy a hitnek a maga imádását, a szeretetnek pedig a maga hálás viszonzását az Oltáriszentség felé kell fordítania, hogy a bensőségnek itt kell gyöngéddé s a figyelemnek itt kell leleményessé válnia s bebizonyítania, hogy érti s szereti Urát s Üdvözítőjét s hogy van szive az isteni nagy szív legszeretőbb rendelkezése iránt. Ez a figyelmes bensőség s ez a leleményes szeretet azt súgta régtől, azt ötven év óta, hogy a kath. áhitatnak az Oltáriszentség a központja, hogy Istent imádni, világosságának örülni itt kell; sőt mondhatom, hogy az anyaszentegyházat már kezdet óta s oltáregyleteinket az egyház nyomában annyira átjárta az Oltáriszentséggel szemben a hála s a ragaszkodás lelkülete s oly uralkodó érzéssé emelkedett bennük ez a hála, hogy az egyház magát ezt a szent titkot a keresztény szívek uralkodó érzéséből, a *hálából* Eucharistiának vagyis hálának, hálaadásnak nevezte el s oltáregyleteink elsősorban a hála e szent adóját rójják le imádásban.

De az imádással a szerető szívek be nem érték!

Ugyanaz a hálás s figyelmes szeretet figyelmeztette a kereszténységet abbéli kötelességére is, hogy az Oltáriszentség keretét, a templomot s az oltárt, az istentiszteleti ruhát s dísz nagy-lelkűen gondozza s figyelmeztette arra, hogy e keret fényét emelje, hogy az áhitatot a környezet varázsával fokozza, hogy a templom s oltár, liturgia és áhítat hirdessék a nagy, boldogító tényt, hogy Jézus itt van, köztünk lakik, hogy Jézus nálunk otthon van s úgy érezze is magát.

Ez a szellem lelkesíti ötven év óta a budapesti Oltáregyletet; ez buzdítja s vigasztalja tagjait s adja Isten, hogy a jubiláló egyesület minél szélesebb körben árássa ki e lelkületét és segítse tevékenységével valóra váltani az Úr Jézus szándékait. Toborozzon sok munkást, kik az oltár díszéért dolgoznak, de elsősorban neveljen sok buzgó imádót!

Főleg kettőre gondolok a lelkek e kinevelésében, mint amelyek kiváló módon jellemzik Krisztusnak köztünk való szentségi időzését. Az első az, hogy járjon át minket közelségének fölséges vigasza s megszentelő ereje. Az Oltáriszentség ugyanis Krisztus közvetlen környezetébe állít bele minket s mi nem menekülhetünk az öntudatunkra jutó befolyás alól, hogy oltárainkon lévén, köztünk van, kimondhatlanul közel van. Igaz, hogy a kenyér színe alatt, lefátyolozott emberségével időz itt; de mit vesz el a fátyol a valóságból? A valóságon ugyancsak nem változtat. De ez a térbeni közelség más közelséget sürget, közelséget, melyet csak hitben s szeretetben való folytonos közeledés által érhetünk el, közelséget, melyben szív szívhez, Krisztus lelke lelkemhez közel áll s amely közelség pihenni nem hagy, hanem Krisztushoz folyton közeledni készlet. Azért van ő ugyanis oly közel hozzánk, hogy mi hozzá közeledjünk, hogy folyton s folyvást közeledjünk. Ez a közeledés célt végleg sosem ér, a közelséggel sem érjük be soha; mindig távolságokkal teli közelség lesz az nekünk. A távolságok a hideg érzület, a feledés, a közöny, az ellentétes érdekek ütközése; mindezt azonban közelséggé kell változtatnunk; a közelséget magát hűséges ragaszkodássá fejlesztenünk. Érezzük is valóban, hogy mily meghitt közelségben vagyunk Krisztushoz, ha

szándékainak megfelelünk s ha kegyelmét mint uralkodó s minket szerető s eltöltő hatalmat magunkban magvalósulni engedjük. Akkor az a Krisztus oly közel áll hozzám, hogy szinte érzem leheletét s az a sok más, idegen, érzékies, világias befolyás elveszti erejét rajtam. Érezze is meg egész belső világom, hogy Krisztus közelében napközben élek; érezze meg főleg az a sok sötét gondolat, zavaros érzélem, ösztönös veszedelem, mely belém tódul s lelkemben fakad s ha nem is simíthatom el lelkem hullámzását, de sikerüljön legalább, hogy Jézus közel lévén, befolyást gyakoroljon rám s segítsen, hogy megóvjam lelki világom egyensúlyát. Többet mondok, Jézus közelsége befolyással legyen ösztöneimre, idegeimre, véremre; nem tudom, hogyan, de éreztem s élveztem ezt sokszor, igénylem is tehát, hogy így legyen.

Azért hát lelkem vágya az, hogy csak közelebb jussak az Úrhoz s bármily közel jutottam már, közeledjem hozzá még jobban, közeledjem hozzá folyton. Nem sokallom a fáradságot s a küzdelmet, melybe ez a közeledésem kerül. Hiszen út a közeledés útja is s az úton járni s előre törekedni annyi, mint munkát kifejtani. A közeledés sok alakuláson és elváltozáson vezet át s némelyiknek gyökeresen kell elváltoznia, míg a közellét varázsát s vigaszát élvezheti. De az nem baj, megéri a munkát. S aki ezen fárad, az végre is eléri, mindegyik a maga módja szerint, a nagy tudós épügy, mint a sok gondú családanya, a tisztaszemű fiú épügy, mint a viharedzett férfiú. Minden léleknek a napközben, a Krisztus-közben van a helye, sőt minél viharosabb s keserveesebb valakinek az élete, annál inkább szorul rá, hogy Krisztushoz közel legyen s hogy az a szerető Krisztus ép a küzdelmes lelkeket vegye föl s állítsa közelségének hathatós befolyása alá.

A második szándéka az Úr Jézusnak az lesz, melyet szent Pál jelez, mikor a léleknek való kenyérről, az őszinteség s igazság kovásztalan kenyéréről beszél. Jézus az Oltáriszentségben tényleg azért táplál minket, hogy az őszinteséget s egyenességet nevelje ki bennünk. Akarja, hogy vele szemben bennünk csalfaság, látszat, tettetés ne legyen, hanem az érzések igazsága s valósága fűzőn egybe. Az az egyenesség, mellyel lélek léleknek szemébe

néz; az érzéseknek az a valósága, melyből az élet közössége fejlődik ki.

Igen, nemcsak közelség, hanem életközösség, ez a szentségi Úr Jézusnak programja. Ki ne értené, aki már jól áldozott?! Az érti, hogy jóllehet ketten volnánk: ő meg én, de egy lelkiület hatat minket s egy élet melegít, a közös érzés s a közös élet. Nagy dolog ez, álomlátásba való s mégis igazság s valóság, mert Jézus akarja. Ő akarja, hogy bárki legyenek, akár tanult, akár tanulatlan, akár előkelő, akár közönséges halandó, vágyódjam a vele való életközösség után. Akár az apostoli korszak hívője, akár a XX. század gyermeke legyenek, rám olvassa az evangélium, hogy Krisztus a tőke s én a szőlővessző, az én helyem tehát benne s életem belőle van. Ez az életközösség változatlan igény, kifogyhatlan szent kincs, melyet Krisztus biztosított mindnyájunknak. Olyasmint ez, mint a szülői szeretet; ez a szeretet minden korban, minden éghajlatban, minden műveltségi fokon lényegében egy s ugyanaz; akár selyemruhában, akár házi kötényben járjon az édesanya, akár akadémiai polcról, akár műhelyből térjen haza az édesatyá, a gyermeket nem ijeszti sem selyemruha, sem polc s époly kevéssé zavarja meg érzésében kötény s műhely; neki nem ezekhez, hanem a szeretethez van köze. Így vagyunk Krisztussal az életközösségét illetőleg; ez a mi életemünk bármily korban éljünk s bármely társadalmi rétegből valók vagyunk. De ebből nem is engedhetünk; lehet valaki a méltóság magas fokán vagy siethet 6—7 gyermek lármás köréből az Úrvacsorához: mindenütt ugyanaz az igény vezet, mindenütt ugyanaz a gravitáció vonja s húzza a lelkeket, mindenütt ugyanaz az elmélyedési folyamat megy végbe: Krisztussal egyesülni, Krisztus életéből élni akarunk. Ő be jó ez a közvetlenség, ez a szent közösség! Be jól esik a léleknek, az élet valóságának, az érzések őszinteségének kenyerere! Az táplál, az fejleszt, ez eledelből vonul belénk a krisztusi élet s alakul ki az Isten gyermekének üde, friss, tiszta árnyalatán a krisztusi hasonlóság!

Hát tapasztaljuk meg gyakran s éljük és érezzük át mélyen, hogy Krisztus közel van s hogy bennünk van s hogy életét éljük,

kik szent testével táplálkozunk. Sugározzék ki ez a lelkiület a Krisztust imádó s élvező lelkekből! Legyen az Oltáregylet e lelkiületnek köre, az érziületnek otthona s töltsse el azt a köztünk élő Krisztusnak jelenléte s áldása, mint ahogy eltöltötte azt a régi, bethániai házat, hol Mária imádása egyesült Mártha szorgosságával. Imádjá az Oltáregylet is a szentségi Urat s ne fáradjon ki háza, oltára gondozásában... legalább megint ötven évig!

A SZENT TITOK VÉRTANÚJA.

Nepomuki szent János ünnepére.

Az Úrhoz hív, hős vértanú,
Kit mély folyóba vet gyanú,
Hallgatván bátran, ő nem vét,
Mert tiltja néki szent pecsét.

A bős király halált ígér,
S testén a seb már csontig ér,
Kezén kínzó kötél feszül,
Minden tag rajt' tűztől hevül.

De mindezt János megveti,
Király szavát nem követi,
A titkot híven őrizi,
Gyónás pecsétjét tiszteli.

Áll, mint az ártatlan bárány,
Titkát magába elzárván,
S mivel királya célt nem ér,
Halál lesz bér ez érdemért.

Folyóba őt belévetik,
A mély víz testét elnyeli,
De a helyet, mely őt földi,
Égő tűzekkel jelöli.

A vizen úsznak csillagok,
Hogy megmutassák, mint ragyog
Jánosnak hős erénye már,
Ki mennynek szent fényébe jár.

Alig földé Jánost a sír,
Csodák felől beszél a hír,
Mert zár alatt van teste bár,
Segélyt a hív lelkeknek ad.

Sirjánál ellenségei,
Kik irigylék erényeit,
A büntetésük elvevők,
Az Úr boszúját érzék.

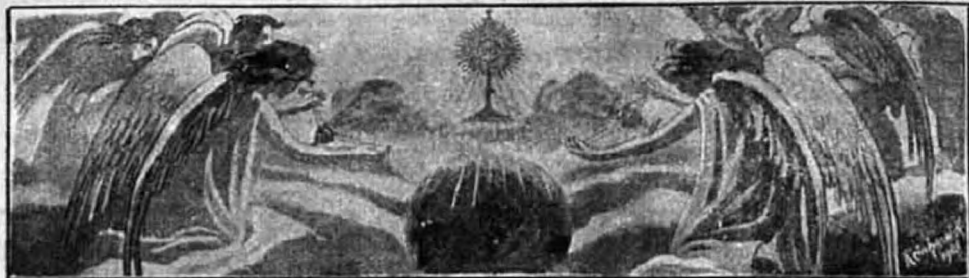
Javuk vesztén siránkozóak,
Sérelmükön panaszkodók,
Itt visszanyerték kárukat
S jóhírukkal nyugalmukat.

Betegség itt a testeket,
Viszontagság az életet.
És minden baj a sziveket
Elhagyta, mert ő kérte ezt.

A vértanúnak nyelve él,
S a vér szavával itt beszél,
Miként Ábel boszút kíván
Azért, mit fön a bős király.

Adjad meg, három s egy Urunk,
Nekünk, kik hozzád fordulunk,
Hogy a Jánost kérő hívek
Nyerjék meg azt, mit ő kiesd. Amen

Római zsolozsmáskönyv után *Mészáros Aladár*

❧ JUBILEUM ❧

Szentséges Atyánk!

OTVEN esztendeje immár, hogy a budapesti oltáregyesület az esztergomi érseki szék jóváhagyásával létesült, a mindenható Isten segítségével pedig idők folyamán a katolikus ügy javának előmozdítására Magyarország legtöbb püspöki megyéjében is elterjedt.

Társulatunk nem csupán azon törekvést szolgálta, hogy a legfőlségsébb Oltáriszentséget a buzgalom és hódolat minden nemével körülvégye, de célja volt az is, hogy a szegény templomokat támogassa és azokat egyházi készletekkel ellássa.

Ezen munkásságának eredményét mutatják az adományok: hétezer miseruhát, ötezernégyszázkilencvennégy vállkendőt, háromezernégyszázharmincnégy miseinget, ezeröttszáznegyvenhét misekelyhet, ötszázkilencvenhárom áldoztatókelyhet, hatszáz gyertyatartót, háromszáz szentséggházat, ezernyolcszázhárom vecseryepalástot adományozott egyesületünk a szűk-ségben szenvedő szegény templomoknak.

S mit mondjunk azon tárgyakról, melyek a templom díszítéséhez és a szent szertartások szükségleteihez tartoznak, mint aminők az oltárok, mennyezetek, szentségtartó vállkendők, karingek, burzák, kehelytörlők, kereszték stb., ezek nagy számuk miatt egyenkint föl sem sorolhatók.

S amit egyesületünkben tettünk, azt igazi ügybuzgalommal, azt igazán örömteljes lélekkel tettük.

De nem is ez volt végső törekvésünk; hanem azt akartuk, hogy a keresztény tökéletességre vezető erényeket lelkünkben élesztve, a havi szentségimádást, melyet egyébként társulatunk alapszabályai már kezdetben meghonosítottak, továbbra is fenntartsuk, remélve ezáltal azt is, hogy az Anyaszentegyháznak jelen nehéz napjaiban folytonos imáinkkal az Oltáriszentségben lakozó istenséget kiengeszteljük.

Ezt az örömdetes körülményt kívánjuk Szentséges Atyánknak vigaszára tudtul adni.

Sok örvendetest hallott Szentséged arról is, hogy a hívő nép mily buzgalommal vesz részt az eucharisztikus mozgalmakban, melyeknek létesítésénél, legyen Szentséged kegyesen meggyőződve, a mi oltáregyesületünk is munkájának nem csekély adóját rótta le.

De tudva azt, hogy minden, ami emberi, erejében megfogyatkozik, hogy mi jubileumunk után újra munkához fogva, erőnkben meg ne törjünk, Szentséges Atyánk apostoli áldásáért esedezünk. Szentséged lábaihoz borulva, kérjük egyszersmind, hogy ezen ünnepélyes alkalomból az egyháznak kegyelemkincseit, melyeknek őrzőjévé az Úr Szentséges Atyánkat rendelte, számunkra megnyitni és minket az ég búcsúajándékaiban részesíteni kegyeskedjék.

Ezen alázatos kérelemmel esedezve vagyunk Budapesten, Magyarország fővárosában 1910 január 15-ik napján az oltáregyesület elnöksége: Örgyóf Pallavicini Edéné Majláth Etelka grófnő, Kánter Károly apátplebános, Szentséged házi prelátusa.

Üdv és apostoli áldás.

Kedves fiaink, üdv és apostoli áldás veletek! Egészen helyesen gondoltátok, hogy fölötté kedves előtűnk az a fölírat, melyet az általatok vezetett ájtatos egyesület megalapításának félszázados évfordulóján hozzánk intéztetek. Hiszen mi sem lehet szentebb, mi sem lehet üdvösebb, mint az, amit magatok elé célul tűztetek, előmozdítani a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletét és istápolni a szegénységbe jutott szentélyeket. És ebben ti valóban kiváló és eredményes munkát végeztetek. Fölötté üdvözlünk azért titeket és nagyon köszönjük nektek, hogy az Úr Jézus iránt a saját és a közjóra irányzott jámbor törekvéseitekkel a szentegyház javára oly sok érdemet szereztek. Azonkívül, hogy irántatok való atyai jóindulatunknak emlékezetre méltó tanujelét adjuk, nektek mindnyájatoknak, akik ezen társulat tagjai vagytok, az egész esztendőnek általatok választott bármelyik napján, ha kiengesztelt lélekkel a szent áldozáshoz járultok, teljes búcsút engedélyezünk. Egyebekben igen-igen óhajtjuk, hogy a jámbor lelkek mindnyájan alamizsnáikkal és buzgó ügyezetükkel előmozdítani törekedjenek egyesületeket, melyről örvendező lélekkel tudjuk, hogy Magyarország minden egyházmegyéjében széltében el van terjedve. A mennyei javak bőségét és a mi apostoli áldásunkat kiváló szeretettel adjuk reátok és egyesületek minden egyes tagjára.

Kelt Szent Péternél Rómában, 1910. február 27-én. Pápaságunk hetedik esztendejében.

X. Pius pápa.

Kedvelt fiainknak Kánter Károly pápai főpapnak és Örgyóf Pallavicini Edéné Adélnak, az Oltáregyesület elnökeinek Budapesten.

A jubileumi ünnepek.

Május 5-én, áldozósüörtökön. Délután 4 óraker: A hazai szegény templomok számára készült egyházi szerek kiállításának megnyitása: *a) Kohl Medárd dr.* segédpüspök fogadtatása; *b) az igazgató* üdvözlí a segédpüspök urat; *c) emlékbeszéd* Istenben boldogult gróf Cziráky Jánosné, a Budapesti Középponti Oltáregyesület társalapító elnöke fölött. Tartja: *Makay Lajos dr.*, az «Örökimádás» folyóirat szerkesztője; *d) a kiállított tárgyak megáldása és megtekintése.* Délután 5 és egynegyed óraker: *a) Szentbeszéd a templomban.* Tartja: *Glattfelder Gyula dr.* egyetemi rendes tanár, az «Örökimádás» folyóirat volt szerkesztője; *b) pontifikális áldás.* Tartja: *Kohl Medárd dr.* segédpüspök.

Május 6-án, pénteken. Reggel 9 óraker: Pontifikális szentmise. Tartja: *Fischer-Colbrie Ágost dr.* kassai püspök. Az éneket a Szent Imre Kollegium énekkara szolgáltatja. Délelött 11 óraker: Jubileumi díszgyűlés a budapesti kath. kör nagytermében (IV., Molnár-u. 11.). Elnök: *Majláth Gusztáv Károly* gróf erdélyi püspök. *a) Elnöki megnyitó; b) visszapillantás a Budapesti Középponti Oltáregyesület 50 évi történetére.* Előadja: a Budapesti Középponti Oltáregyesület igazgatója. *c) «A keleti egyház és az Oltáriszentség».* Előadja: *Hosszu László dr.* lugosi gör. szert. r. kath. püspök; *d) «Az egyház szeretetéről a szentségi Krisztus iránt».* Előadja: *Prohászka Ottokár dr.* székesfehérvári püspök. Délután 4 óraker: A papok eucharisztikus társulatának országos értekezlete, melyen csak egyházi férfiak vehetnek részt. Külön sorrenddel. Szervezi: *Hanauer István dr.*, Őszentsége kamarása, országos igazgató. Délután 6 óraker: Szentbeszéd és pontifikális áldás. Tartja: *Rajner Lajos dr.* főlshentelt püspök, általános érseki helynök.

Május 7-én, szombaton. Reggel 9 óraker: Pontifikális szentmise görög kath. szertartás szerint. Tartja: *Firczak Gyula* munkácsi püspök. Délelött 11 óraker: Az oltáregyesületi igazgatók értekezlete külön sorrenddel. Ezen értekezleten csakis egyházi férfiak vehetnek részt. Délután 3 óraker: Az oltáregyesületi igazgatók és elnöknök közös értekezlete külön sorrenddel. Ezen értekezleten csakis a nevezettek és az oltáregyesületek választmányainak tagjai és a terjesztőnök vehetnek részt. Délután 4 óraker: *Velics László S. J.* «Mutatványos előadása a miseruhákról és himzéseiről történeti és gyakorlati szempontból». Délután 6 óraker: Szentbeszéd és pontifikális áldás. Tartja: *Csernoch János dr.* csanádi püspök.

Május 8-án, vasárnap. Reggel 7 és fél óraker: Szentmise, mely alatt a hívek a szentáldozáshoz járulnak. Mondja: *Majláth Gusztáv* gróf erdélyi püspök. Reggel 10 óraker: Pontifikális szentmise. Tartja: *sipeki*

Balás Lajos rozsnyói püspök. Az éneket a budapesti középponti papnevelő-intézet énekkara szolgáltatta. Délután fél négy órakor: «Az Oltáriszentség képei». Előadás vetített képekkel. Tartja: *Filkorn Jenő* igazgató, Nyitráról. Délután 6 órakor: Szentbeszéd és pontifikális áldás, Te Deum. Tartja: *Radnai Farkas*, beszercebányai püspök.

A történet múzsája

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET oly intézmény, mely nemcsak a magyar katolikus társadalomnak, de az egész magyar kulturának is nagy szolgálatokat tett. Egy félszázad óta ápolja ez az egyesület templomaink oltárán azt a szent tüzet, mely már honunk dicső alapítóinak lelkét élesztette, szent István királyét, ki a nemzeti lélek megerősítésére templomokat pített és Gizella királynéét, ki a templomokat fölruházta. A hazának ujjáalkotásáról volt szó akkor is, midőn a Központi Oltáregyesület megalakult. Alapítása abba az időbe esik, melyben a szabadságharc után leigázott nemzet újra reményelni kezdett: az Oltáregyesület azon időben alakult meg, amidőn I. Ferenc József menyasszonyát Erzsébet királynét az oltárhoz vezette. A hazafias piarista-rendnek volt a tagja az a férfiú, aki az eszmét először megpendítette, Trautwein János, a világhírű hitszónok Bécsben Erzsébet császárné és királyné menyegzője napjaiban a Johanniták-templomában a Kärthner Tor-nál és a Wiedenen sokszor prédikált az Oltáriszentségről és szűz Máriáról és a bécsi népet ép úgy magával ragadta, mint néhány év előtt Kossuth Lajos. Láta, mint működik a lajtántúli ország fővárosában az oltáregyesületek intézménye s elhatározta, hogy a hazafias magyar arisztokráciával egyetértve, Magyarországon is megalapítja az egyesületet. Meg volt győződve, hogy az Oltáriszentség kultuszában nemcsak hitéletünknek, hanem az egyesülés égisze alatt nemzeti életünknek is új lendületet fog adni. Pestre jött s többekkel beszélt, Nagyboldogasszony napja végleg megerősítette őt határozatában és hozzálátott a munkához. Tervét legelőször gróf Cziráky Jánosné, Dézasse Lujza bárónő karolta föl. Nem hagyták ki programukból a magyar iparvédelmet sem s így az új társulat 1859. november 6-án megalakulva, minden magyar szívének megnyerte rokonszenvét.

Nagy ünnep volt e nap az egész országban. Scitovszky primás Esztergomban aranymiséjét tartotta s az ország nagyjainak jelenlétében ünnepélyes Te Deumot mondott. Ugyanekkor Pesten az angolkisasszonyok templomában fölhangzott az áhítatos Veni Sancte és a tolongó nagy tömeg az ég segítségét kérte az Oltáregyesület munkásságára. Ez állott akkor

a Szent-István-Társulattal együtt a magyar katolikus közélet homlokterében. De a külföld is érdeklődött irántunk. Gróf Cziráky Jánosné maga is külföldi származású volt s ismerte jól Belgiumot, hol az 1848. évben P. Boone jezsuita atya Méus Anna bárónővel az első brüsszeli Oltáregyesületet megalapította. Trautwein is a külföldről származott; atyja egy luteránus württembergi varga volt, ki Pesten letelepedve, becsületesen folytatta mesterségét. A két alapító utazásai révén a külföld megismerte a magyar Oltáregyesületet, mely Középponti Oltáregyesület neve alatt az Oltáriszentség folytonos imáadására — így nevezték akkor az örökimádat — és a szegény templomok fölségélyezésére alakult. Az egyesület próbaévt a Czirákyak kastélyában, Lovasberényben tartotta. Ott volt az első oltáregyesületi kiállítás is, mely a legelső ajándékot a jászkiséri templomnak juttatta. Az abszolutisztikus központi kormány szintén fölkarolta az egyesületet, ami a Bécsben élő gróf Apponyi Györgyné Sztáray Juliának volt érdeme; így történt, hogy a pénzügyminisztérium a postaküldeményekre bélyegmentességet adott az egyesületi irodának. Az egyesület legelső háza az angolkisasszonyok mellett a Lipót-utca 15. szám alatti házban volt. A tagok az angolkisasszonyoknál gyűltek egybe, hol Trautwein a szentségimádatással együtt a májusi ájtatosságokat is meghonosította, mely kedves áhitatgyakorlat addig ismeretlen volt hazánkban. Csakhamar az egész országban szervezkedni kezdett az új intézmény! míg az első esztendőben 862 beírt és 123 résztvevő tagot számlált az egyesület, az Emich Gusztávnál nyomtatott másodévi tudósítványban azt olvassuk, hogy csupán a beírt tagok száma már 12.142-re növekedett. Nemsokára kis gócpontok keletkeztek az egész országban, a még különálló Erdélynek már is volt saját oltáregyesülete Nagyszébenben. Nemsokára Pozsony is szervezkedett. Székesfehérvár, melynek már a XVIII. század végén volt egy örökimádati testvérelete, a Középponti Oltáregyesület keretében fölevenítette a régi tradíciókat. Eger példával járt elő; különösen Szolnok, Jászberény és az egész jászság a sűrűn ismétlődő szentségimádatások szervezésében tűnt ki. A görög katolikusok föltűnően nagy sikereket értek el s náluk most is virágzik az egyesületi élet. A «Katholikus Néplap» állandó tudósításokat hozott az egyesületről és annak kiállításairól. Különösen sikerültek a pesti kiállítások a reál-tanodában, a piaristáknál, utóbb az angolkisasszonyoknál. A hatvanas évek országgyűlésein egybegyűlt főrendek és képviselők sorba látogatták és nagy dicsérettel halmozták el e kiállításokat, melynek ajándéktárgyait a tulajdonképeni Magyarország határain túl Boszniába és Dalmáciába is elküldötték. Fölvirradt az 1867-ik év tavasza. Ismét ott láttuk Erzsébet királynét immár tündöklő koronával fején a Nagyboldogasszony-templomban Magyarország főúrhölgyei között. A főúrnők, kik őt körülvezték, nagyrészt az Oltáregyesület tagjai voltak s az egyesület fölhasználva az ünnepélyes

alkalmat, gazdag ajándékokban részesítette az örömben uszó ország templomait. Azóta fokozódó tevékenységgel munkálkodott és fejlődött az életrevaló intézmény nagynevű alapítóinak kezei alatt. Az 1882. év január 1-től kezdve a budapesti Központi Oltáregyesület a római törzstársulattal egyesítettett. A központi vezetőség főleg a püspöki kart igyekezett a szent ügy részére megnyerni s nagy súlyt fektetett arra, hogy a papneveldék is megismerkedjenek az egyesület nemes céljával és szervezetével. A mult század kilencvenes éveiben memorandumot intézett a központ a püspöki karhoz, amelyben az egyházmegyei oltáregyesületek szervezését és azoknak a budapesti központtal való szoros együttműködését kérelmezte. Az egyházpolitikai harcok közepette az engesztelő ájtatosságot és a szentségimádást szervezte az egyesület s ezen összejövetelek szívtották először a lelkekben a katolikusok egyesülésének gondolatát. Ugyanekkor nagy veszteség érte az egyesületet; az 1893. év őszén Trautwein János, az egyesület alapítóigazgatója elköltözött az élők sorából. Örömmel terjedt el a hír, hogy Trautwein utóda *Kánter Károly* lett. E férfiú szereplése összeesik a katolikus restauráció születési évével. A Központi Oltáregyesület a katolikus egyesületi élet magva lett. S amidőn ennek mintájára és az egyesület tagjainak kebeléből újabb hitbuzgalmi egyesületek alakultak, Kánter Károlyt ott látjuk az összes egyesületekben, propagálva az eszmét, hogy a közélet porondján csak akkor egyesülhetünk, ha előbb az oltárnál a szentség imádásában és vételésében egyek leszünk. Az oltár, a tűzhely, a Szentség, a tűz, ez élészti lelkünkben a katolikus öntudatot. Ez az Oltáriszentségben megerősödött, öntudatos katholicizmus, mely tizenöt év óta püspökökben, főurakban, főúrnőkben, szerzetesekben, tudósokban és egyszerű ismeretlen emberekben oly sok apostolt és közhasznú intézményt adott az országnak, teremtette meg áldozatkészségével és nagyarányú agitációjával a Központi Oltáregyesületnek legnagyobb büszkeségét, az *Örökimádás-templomot*. Gróf Cziráky Jánosné, ki az eszmének hangot adott, 1900-ban eltávozott az élők sorából. Pótolhatatlannak vélte mindenki azt a nőt, aki több mint negyven éven át vezette az egész országra kiterjedő intézményt. De az isteni Gondviselés, mely ott virraszt az Oltáriszentségben, gondoskodott az Oltáregyesületről s egy oly apostoli lelket állított annak élére, aki elődéhez hasonlóan életének minden pillanatát munkában töltötte. A Központi Oltáregyesület választmányának élére az elhunyt elnökasszony helyébe *Órgróf Pallavicini Edéné*, Majláth Etelka grófnő lépett. Az imában buzgó, a munkában fáradhatatlan, elnökasszony eddig ismeretlen agitációval látott a munkának s rövidesen összehozta azt az alapot, melyből a Központi Oltáregyesületi Ház az Örökimádás-templommal és zárdával fölépülhetett. *Kiss Aladárné* az egyesület másodelnöknője és *Koch Ferenéné* az egyesület titkárnője, vállvetve működtek a lelkes elnökasszonnyal a sikeres

munka megvalósításán. Csakhamar megalakult az «Örökimádás» című *hitbuzgalmi folyóirat is*, mint az egyesület hivatalos közlönye, melyben dr. Glattfelder Gyula a Központi Oltáregyesület másodigazgatója és az Örökimádás-templom építési mozgalmanak vezetője a sajtó hatalmas erejével propagálta a központi vezetőség programját.

Mikor az oltáregyesületi iroda a Rákos-utcai Örökimádás-zárdába költözött, az egyesület már 140.000 tagot számlált. Most ez a másfél-százezer lélek úgy tekinthet az Örökimádási-templomra és a Központi Oltáregyesületi Házra, mint édes otthonára. Az imádságból merített munkának szelleme üli a mai napon diadalát s a lelkesedést, mellyel az új falakat a magyar katolikus társadalom körülveszi, fokozza az is, hogy örömről a pápa is résztesz.

A pápa kezealírásával apostoli áldását küldi, teljes bűcsút hirdet és a magyarországi katolikus hívek buzgó támogatását óhajtja. Épen azért szent reménnyel nézünk a jövő elé, mert tudjuk, mert érezzük, hogy X. Pius apostoli szózata, hazánk szívében a magyarországi oltáregyesületek országos szövetségét fogja létrehozni.

Üdvözet az első áldozóknak.

RÉGI KERESZTÉNY SZOKÁS, hogy a hívő lelkek az első áldozók imáiba ajánlják magukat. Hiszen még az utolsó vacsorán is az egyház első feje, pápája, szent Péter a legfiatalabbik apostolhoz, szent Jánoshoz fordult: kérdezze meg az Úr Jézustól, melyikük fogja őt elárulni. Szent Péter is tudta, hogy Jézus a legfiatalabbakat szereti legjobban, azokra hallgat legszívesebben. Ez évben ti vagytok a legfiatalabbak Jézus asztalánál, jól gondoljátok meg tehát, mit kérjetek szüleitek, testvéreitek és magatok számára a szent áldozásban.

Talán betegség, szomorúság költözött be házatokba: bátran kérhetitek ennek eltávolítását az Úr Jézustól; meghallgat titeket, ha igazán jó a lelketeknek, hogy ezek a bajok megszűnjenek. De különösen egyről ne feledkezzetek meg. Mindenekelőtt arra kérjétek az édes Üdvözítőt, hogy magatok is, testvéreitek, szüleitek és minden ember gyakran járuljon a szentáldozáshoz. Mondjátok az Úr Jézusnak, mikor szívetekbe tér: «Édes Jézusom! add, hogy minden ember legnagyobb kincsének tartsa a szentáldozást! Óh segíts meg, hogy inkább meghalni akarjak, minthogy csak nagy ritkán vegyelek magamhoz».

PÜNKÖSDKOR

Szentlélek Isten, szállj be a szívünkbe,
Gyulassza lángra hő szerelmed azt,
Szíved tüzető izzó lesz a lélek,
Parázs-szívekben él csak a malaszt!
Parázs-szívekben, hol az Isten arca
Ragyog, mint egykor Tábor szent hegyén,
Átszellemülten azt kérjük ma Tőled:
Tüzes nyelvedből szálljon ránk erény!

Viruljon bennünk, mint pünkösdi rózsza,
A hit, remény és szeretet virág,
Tanuljon tőlünk lelkesülni, égni
Eszményekért is a kufár világ!
Mutassa lelkünk gyémánt csillogása,
Hogy nem tapad rá piszkos porszeme,
Tépjük szívünkéből azt az izmot is ki,
Mely földi bérért önzőn küzdene!

Ne égjen bennünk szikra, mely az Isten
Dicsőségén kívül még mást keres!
Küzdő csatára készülünk, amelyben
A paizson kívül kell egy szent tegez!
Ezért esdeklünk, Szentlélek Úristen,
Piros pünkösdi pittymalló hajnalán:
Martyr-erőt önts lankadó szívünkbe,
— S nem félünk többé: jöjjön a halál!

Hortobágyi József.

Az úrnapi körmenet.

1. Néhány év előtt úrnapi körmenetre készültek az emberek. Richard gróf nem igen gondold erre, mert halálos betegségben lévő tizenkétéves fia miatt aggódott. Előtte való este a harangok zúgtak-búgtak s hirdették mindenkinek, hogy másnap az Oltáriszentség ünnepe lesz.

— Atyám, miért haragoznak? — kérdi a kis gróf.

— Holnap Úrnapja, édes fiam.

— Ó mily szép ünnep! Tavaly még én is résztvettem. Édes apám, engedje meg, hogy legalább az ablakból végignézhessem a körmenetet. A jó Isten meggyógyíthat engem.

A szülőket nagyon meghatotta e kérés. Oltárt készítettek, szépen föl-díszítették. Visszaemlékeztek az evangélium eme szavaira: «Midőn Jézus látta a beteg hitét, meggyógyította őt!»

A körmenet közeledik. A gróf és felesége az erkélyen letérdelnek, köztük a beteg, benne a halvány beteggel.

— Uram, ha akarod, gyógyíts meg engem — sóhajtja a beteg.

Másodszor, harmadszor még hangosabban s nagy bizalommal.

A papot meghatják e szavak. Áldást ad az Oltáriszentséggel a betegre. Midőn a körmenet elhalad, betegünk így szól atyjához:

— Minden percben jobban érzem magamat. Erőm, egészségem visszatért. Meggyógyultam.

A halálos beteg e naptól kezdve teljes egészségnek örvendett.

2. 1866. évben fordult meg Itáliában a dán protestáns, Stenon Miklós.

Livornóban időzött épen Úrnapiján. Ott látott életében először úrnapi körmenetet. Megnézte s épült a látottakon. A hívők nagy sokasága, a Legszentebbet vivő püspök, a hercegi udvar oly mély benyomást gyakorolt Stenonra, hogy önkénytelenül is fölkiáltott: «E kenyér színe alatt tényleg jelen kell lenni az Úr Jézusnak!» De nem maradt meg csak a pusztá benyomásnál. Imádkozott sokat, tanulmányozta a ~~káttét~~ ^{Katholikusmenet} és a szent atyák iratait, katholizált, pappá lett s meghalt mint püspök.

3. Christianiában, a protestáns Norvégia fővárosában, 1849-ig tilos volt kath. papnak tartózkodnia. Aki a kath. hitre visszatért, arra számkivetés és a vagyonek kobzás várt. Jelenleg Christianiának van kath. temploma és püspöke (Msgr. Falice személyében). Falice 1804-ben arra a merész gondolatra jutott, hogy Úrnapiján kis körmenetet tart. Nem hirdette előre a dolgot, csak néhány hívét avatta be a dologba. Az úrnapi szentmise után az adott jelre kivonult a körmenet Christiania utcáira. A protestáns lakosság csodálkozva nézte a szokatlan menetet s sehol rendezavarás nem történt.

A következő évben Falice püspök kihirdette a körmenetet, kijelölte az utcákat is, merre haladnak majd s virágdísz is rendelt. Felhívására sok protestáns is hozott virágot, sőt a királyi üvegházból is küldtek dísznövényeket. A körmenetnek újból sok nézője akadt, akik tiszteletteljesen levették kalapjaikat. Csak egy tanuló maradt föltett kalappal. Nem nézhette ezt egy mennyezetvivő katolikus, odament a tanulóhoz s leütötte fejről a kalapot. A püspököt kellemetlenül érintette a dolog, mert félt, hogy a protestánsok majd tüntetnek emiatt. Este felé járt az idő, amikor egy fiatal ember becsenget a püspök lakásán. Bemutatkozik, hogy ő az a fiatal ember, akinek délelőtt a körmenet alatt fejről leütötték a kalapot. A püspök bocsánatot kér, majd sajnálkozását fejezi ki. «Ne tessék fölöttem sajnálkozni — feleli az ifjú — mert nem jöttem szemrehányást tenni, hanem bocsánatot kérni. Annyira elbűvölt kultuszuk szépsége, hogy csodálkozás és meghalottság közepette ellelejtettem levenni kalapomat. Kérem, sziveskedjék engem oktatni a kath. hittanra». A következő évben ez a jólelkű tanuló vitte az úrnapi körmenetnél a pásztorbotot, mint papjelölt, s négy év után épen Úrnapiján mondta első szentmiséjét s utána a körmenetben ő vitte a Legszentebbet.

Közli: *Krasznyánszky János.*

A margitszigeti zárda emlékei.

Boldog Ilona és az Oltáriszentség.

ILONÁNAK a megfeszített Jézus iránti gyöngéd tisztelete a szent sebhelyek elnyerésén kívül még más jeles kegyelmekkel is nyert megjutalmazást. Így midőn az apácák Nagyboldogasszony ünnepének éjtszakáján az Isten anyját szent énekekkel dicsőítették, ezek befejezte után nyugodni tértek. Egyikük mindazonáltal úgy gondolkozván, hogy amennyiben úgysis csak az egyes testvérek szabad tetszésére van az bízva, vajjon nyugalomra térjenek-e vagy sem, a mi szentünk ezen időt minden valószínűség szerint imában fogja eltölteni. Észrevétlenül félrevonult tehát a templom egyik félreeső helyére, hogy megfigyelje annak minden mozdulatát, erősen meg lévén róla győződve, hogy az Isten szolgálóját ezen a napon valamely különös kegyelemben fogja részesíteni.

És ime várakozásában nem is csalatkozott, mert a Boldogot az oltár fölött elhelyezett feszülethez, amely felül valami ellenállhatatlan erő vonzotta, közeledni látta és amidőn oda ért, hirtelen elragadtatásba (extasis) jött. Azután a feszület a keresztről levált, megelevenedett és Ilona felé közeledett, ki azt jobb kezével görcsösen átszorította és ebben a pillanatban egy mennydörgésszerű zörej reszkettette meg a templomot. Az őt megfigyelő apáca erre magánkívüli állapotban társnőieért futott. Ezek a főnöknőjükkal együtt a helyszínén teremnek s megkísérlik tőle elvenni a feszületet; de a legnagyobb csodálkozásukra minden igyekvésük hiábavalónak bizonyult, mert semmi emberi erő sem volt képes kinyitni ama kezét, amelyet a lángoló isteni szeretet oly szorosán összeszorítva tartott. Jézus az övé, ő pedig Jézusé volt; a jámbor szűz isteni Jegyesét görcsösen tartotta és semmikép sem akarta elereszteni és még másnap délben is ezen mély elragadtatásban volt elmerülve. Midőn ezután abból ismét a földi életbe visszatért, önmaga tette újra helyére a szent-feszületet, amely neki mindenkor oly sok kegyelemnek az eszköze volt, de melyeket azonban mindig a legszorgosabban titkolt.

Más alkalommal a vecsérnye után Ilona a templom egy mellékkápolnájába vonult vissza, hogy ott csendben imádkozzék. A kereszt, amelyre tekintete a szó szoros értelmében rá volt szegezve, magától hagyta el az oltárt és a Boldog közelében a levegőben függve maradt, hogy ez ekként annak szemlélete mellett áhíthatát kielégíthesse.

Ami megtörténvén, az hasonlóképp magától foglalta el ismét azt a helyet, amely számára az oltáron kijelölve volt.

Boldog Ilonának az Üdvöztető kinszenvedése iránti ezen lángoló szeretete a legfölségesebb Oltáriszentségben birta természetfölötti táplálékát.

Oly forró vágy égett benne a szent áldozás után, hogy amikor pap, ki neki a szent ostyát nyujthatta volna, rendelkezésére nem állott, néha maga az édes Jézus áldoztatta meg őt sajátkezűleg.

Rendesen mozdulatlanul, sőt sokszor elragadtatás állapotában volt jelen a szentmisén és egy ilyen alkalommal ép az úrfelmutatás pillanatában egyszerre csak ájulás kerülgette őt; azonban a Boldogságos Szűznek a közvetlen közelében álló szobra ekkor hirtelen megelevenedett és miután isteni magzatját Ilona karjaira fektette, egyszersmind benső erővel és vigasztalással is töltötte őt el.

A krónikások általánosan állítják, hogy az Úr maga lett tanítójává, aki, hogy szolgálója nehézség nélkül imádkozhassa el a szent zsolozsmákat, személyesen vezette be azt az olvasás mesterségébe. Úgyszintén a szentek és angyalok is nem egy ízben maguk részesítették a Boldogot a szükséges lelki vezetésben.

Időnkint elmékedései közben a körülállók a magasba látták őt föl-emelkedni és mellőle angyali dallamok voltak hallhatók, amelyek mint mindmegannyi égi hangok az Isten dicsőítésére és imáadására az övéibe vegyültek.

Amidőn pedig a mi szentünk az egyik napon több órát a rendszert megvetés tárgyát képező és fárasztó munkában töltött el, közben oly ritka lelki tökélyről tett tanuságot, hogy az Isten maga sietett előlötti tettségének adni kifejezést. Így beesteledvén, a nővérek a befejező istentiszteletre (completorium) és a «Salve Reginára» siettek és ime abban a pillanatban, amelyben Ilona, aki szintén köztük volt, az oltár elé ért, a gyertyák maguktól meggyultak és vakító fényt árasztottak szét maguk körül.

Más alkalomkor mennyei fény vette őt körül, amely különösen az egyik éjtszakán, amelyen az apácák a zárda védőszentjének, szent Katalinnak a zsolozsmáját énekelték, olyan erősen világított, hogy magán a templomon kívül is észrevehető volt.

A történetírók tanusága szerint Boldog Ilona csodákat is tett. No de hogy is tagadhatta volna meg az Isten ezen erőt attól, aki vele állandóan oly szoros egyesülésben élt?

Igy a jámbor szűznek csak meg kellett érintenie az elfonnyadt növényeket és azok rögtön megzöldültek és kivirágzottak, amelyeket azonban, hogy nyoma ne maradjon e kegyelemnek mindjárt szét is tépett.

Jeszenák Gábor báró.

Jöjjetek népek a halhatatlan szent litokhoz és a nagy áldozathoz; hittel és félelemmel közeledjünk; bűnbánatos tiszta kezekkel hajtsuk végre az áldozatot... egyedül őt imádjuk és az angyalokkal dicsérve áldjuk: Alleluja!

Óskeresztények áldozási éneke.

Szűz Mária és az Oltáriszentség.

Kis történetek.

A megmentett Máriakép. 1. A XIII. század első felének egyik legcsodálatraméltóbb alakja s vezérférfa volt szent Jácint. († 1257.) Szent Domonkosnak egyik legelső követője és tanítványa; az északi népeknek apostola. Nagy tisztelője volt a legmélt. Oltáriszentségnek és a bolds. Szűznek.

A keievi zárda sokáig volt apostoli munkálkodásának középpontja. Itt történt vele a következő esemény. A tatárok 1239-ben tüzzel-vassal pusztítottak mindent, ami csak kezeik ügyébe került. Legelső gondja volt a szentnek, hogy az Úr Jézust a legm. Oltáriszentségben megmentse a pogányok pusztítása elől. Papi öltözetben a templomba ment, az Oltárszekrényből kivévén az Úr szent testét, magával biztosabb helyre óhajta vinni.

Útja szűz Máriának szobra előtt vitt el. Szomorúan gondolt arra, mily kiméretlenül fogják a pogányok e szobrot szétrombolni. Azonban nem vélt segíthetni. De íme Mária a szoborból így szólt a menekülőhöz: «Fiam Jácint, egyedül engem akarsz a pogányok kezébe juttatni?» «Ó anyám — felelt a bánatos szent — igen nehéz a te szobrod, nem vagyok képes magammal vinni.» A bolds. Szűz így folytatá: «Isteni fiam, kit magaddal viszesz, meg fogja könnyíteni terhedet!»

Egyik kezében a legm. Oltáriszentséget tartva, a másikkal a bolds. Szűz szobrát vevé föl s egész könnyűséggel vivé tovább a Dnieper folyóig.

2. A hagyomány szerint Batthyány Károly a mohácsi csatában nem akarván a boldogságos Szűz képével ékesített zászlaját a pogány törökök kezébe jutni hagyni, miután a nagy zászlót egészen el nem vihette, kivágta abból a Szűzanya a «Patrona Hungaria» képét és ruhája alatt elrejtve, szerencsésen eljutott németújvári várába, hol azt azóta kegyelettel őrzi a család.

Ifjúkori emlékek. 1. Lindau hidján állott egy ifjú, hogy a tó hullámaiba temesse szégyenét, bűneit. Az esti aranyos fényben ragyogtak a mehreraui cisztercita apátság tornyai, amelyek őt emlékeztették arra az időre, midőn mint gyermek a kongregáció kápolnájában térdelve Máriának szentelte magát. Ez a visszaemlékezés megmentette, bátorságot és bizalmat öntött belé és megtalálta újra lelke békéjét.

2. Dr. Schuselka, aki 1882-ben tért vissza az ó-katholicizmusból az egyház kebelébe, írja, hogy nagy hálával tartozik egykori hitoktatójának, aki nagy tiszteletet és kegyeletet oltott szívébe a bolds. Szűz iránt, mert szűz Mária tisztelete és kegyelete volt az első segítő eszköz, amely őt újból a helyes útra terelte.

A megfordított Máriakép. 1. 1906. február 23-án hozták a lapok azt a hírt, hogy a fiatal Vincenzo Pignatelli Tromboli herceg főbelötte magát.

Epen az eljegyzést kellett volna megtartania a dúsgazdag Corigliano hercegnővel. Pár nappal azelőtt még jegyese házában időzött s mindent megbeszélte előre az eljegyzés napját illetőleg. Az öngyilkos hálószekevényén ott találták Nietzsche és Schopenhauer műveit. Az ágy fölött függő Mária-képet a herceg a fal felé fordította. Az öngyilkosság tulajdonképeni okát nem tudták meg; jellegzetes a dologban, hogy Nietzsche és Schopenhauer műveiből táplálta lelkét, s az utolsó pillanatban hűtelen lett a bolds. Szűzhöz.

2. Ellentétes képet mutat bold. Canisius élete, aki élete folyamán ragaszkodott a bolds. Szűz Máriához, úgy hogy méltán felírhatták sírjára: *Adhaesit Mariae!* (Ragaszkodott Máriához.) *Marianus.*

Az Oltáriszentség és a szociáldemokrácia.

Május van. Megindul a sztrájk s a fennen lobogó vörös zászló ezt hirdeti: Jogot a népnek!

Hogy a világmegváltó szociáldemokrácia mennyire tiszteli a népjogokat, tanuljuk meg a következő esetből.

A szombathelyi egyházmegye egy fiatal papja télvíz idején beteghez vitte az Úr testét; útközben egy még be nem fagyott folyóhoz ért, melynek hidján át akart menni. Vele szemben jött egy csapat vörös nyakkendő-szocialista. Midőn meglátták a papot, torkuk szakadtából ordították: «Le a bűdös papokkal! Üssétek agyon a népbolondítót». A fiatal káplán nem hederített rájuk, tovább akart menni, de útját állották. Az «elvtársak» nem engedték tovább s az egyik rászólt: «Hé, papocskám, dobd a vízbe ezt a számárságot, akkor nem bántunk» s az Oltáriszentségre mutatott. A mi papunk határozottan és élénken tiltakozott: «Ilyen alávalóságra nem vagyok kapható». Erre ki akarták ragadni kezéből a nagy kincset, de hasztalanul. A hit erősítette kezeit, nem csikarhatták ki vaskarjaiból az Úr testét. Dühükben megfogták s a folyó hideg hullámaiba dobták a kötelességtudó bátor hitvallót. A jéghideg víz össze-csapódott feje fölött, de hősrünk nem ejtette el a Szentséget, magasra tartotta és uszott evickélve, prűszkölve és köhögve vergődött ki vele a túlsó partra, bőrig ázva, csurom vizen, vérző kezekkel. A hidon toporzékoló szocik pedig hangosan hahotáztak, mulattak «kitűnő» viccükön. «Megmostuk a főtisztelendő Úr piszkos reverendáját», ezt ordítva távoztak vihogva és nevetve. Majd megpukkadtak nevetésükben. A káplánra ráfagyott a nedves ruha, mégis elment a beteghez; megáldoztatta és megvigasztalta. Aztán kiverte didergő testét a láz; hazamenni már nem tudott; szekéren szállították plébániájára; ágyba dült és tüdőgyulladásba esett. Életéről lemondott az orvosi tudomány, de imádsága megmentette.

Az Oltáriszentség rendelése.

QIKÉP ecseteljelek ó Jézus! hogy vonalozzam körül isteni, mennyei szépségedet, mely e pillanatban oly tündöklően ragyog szemeim előtt. Érzem, hogy erre képtelen vagyok, hogy szivedet lefesteni nem bírom. Leteszem tehát tollam s elmerülök az öröm tengerébe. Mind végtelen, mind fényben uszó, mind fölfoghatatlan, mind kimondhatatlan, mit látok. Hogy minő volt szived e fönséges pillanatban, nem tudom, csak annyit tudok, hogy mérhetetlen szeretettől túláradozott, hogy szeretetből lőn alkotva. A buzgalom megsemmisítette volna szent emberségedet, ha istenséged föl nem tartja és módot nem nyújt szereteted megvalósítására.

Ó Jézus! hogy ecseteljem azt a tenger szeretetedet, mellyel el voltál árasztva? hogy ecseteljem buzgóságodat, mellyel annak megfelelni törekedtél? Egy szentnek adtál, hogy méltó lett téged látni ily állapotban, midőn elragadtatott s ő mondotta nekünk, hogy meg kellett volna halnod, ha angyal nem támogatja emberségedet. Egy másik látnok is szemlélt téged elragadtatásában s ő is azt mondotta, hogy úgy látszottál, mintha kiöntened magad, mintha átlátszó voltál volna, mintha világító árnyék lennél. Bármint is történt, az apostolok most fölkiáltottak: «Most tudjuk.. és elhisszük, hogy az Istentől jöttél ki».¹

Míg imádkozott Jézus és hálákat adott, minden szava, mint a tűz, mint a világosság hatoltak az apostolok szívébe; — kivéve Judásét. És e pillanatban, ez ünnepélyes hangulatban, e nagy díszszel rendezett, türelmellenül várt ünnepélyen, a tanítványok szemeláttára és legnagyobb bámulatára, ime, Jézus Krisztus, az Isten egyszülött fia, az örök Ige, a világ Megváltója a szeretett Üdvözítő, ime, a kezében tartott kenyeret megszegi, megáldja és határozottan és világosan mondja: «Ez az én testem». És ugyanekkor, amint ezt kimondotta, fény özönlött belőle, szavai világtítottak valamint a kenyér is és úgy látszott, mintha Jézus köszöntene magát a kenyérré és egyesülne vele, egy és ugyanazon lett.

Ó isteni szavak! ó mindenható igék! tündöklők, mint a villám s a megrettent elmének nincs ellenök szava. Mily hatalom a szavakban; mily teremtő erő az igékben!

Megtörtént tehát a hallatlan csoda, megtörtént a nagy dolog! A szeretet meghalt, kiüresítette önmagát. «Ipse dixit et facta sunt, ipse mandavit et creata sunt.» «Mert ő szólt és lett, parancsolt és előtermett».²

«Ez az én testem».³ Tehát Jézus Krisztus a kenyér színében lett jelen.

¹ Ján. XVI. 30; — ² 148. Zsolt. 5. ³ Máth. XXVI. 26; Márk XIV. 22; Luk. XIV. 19; I. Kor. XI. 24.

És Jézus megkönnyebbült, de még nem egészen. Vágya, egyetlen óhaja beteljesedett, megvalósult, de még nem mindenben. Mit oly világos szavakkal megígért egy év előtt Kafarnaumban, azt most beteljesítette Jeruzsálemben, az utolsó vacsora termében tizenkét apostola előtt, de csak részben.

Midőn kimondotta Jézus az isteni átváltoztató szavakat, oda ment remegő tanítványaihoz, rájuk nézett szeplőtelen tekintettel és túláradó örömmel és mondá nekik: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely értetek adatik»¹ és oda nyújtá nekik a kenyeret, mely már az ő teste, mely mint világító tárgy ömlött az apostolok szájába; úgy látszott, mintha magától folynék beléjük.

Ez volt az első szentáldozás a földön; e pillanatban táplálkozott először az ember Jézus Krisztus testével a kenyér színe alatt.

De Jézus szíve még mindig dobogott, még nincs vége a csodának, még akar tenni valamit. «És, hasonlóképen véve a kelyhet, — melyben szeplőtlen, tiszta szőlőfürtből kipréselt tiszta bor, néhány csepp vízzel keverve volt — és mondá: «Igyatok ebből mindnyájan; ez az én vérem».² Ó titokzatos szavak? Ó áldott szeretet! van-e még, mit adhatnál övéidnek? — Nincs!

És vevén a kelyhet, nekik adá, mondván: «Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára». — És az apostolok a szent testtől csodálatosan megerősödve, fölbátorodva «ivának abból mindnyájan».³

És az apostolok lelke megértette a nagy titkot. A Mester szavaiban nem kételkedtek, azért nem is kértek magyarázatot. Ettek a kenyérből, mely őket egyszerre szentté tette s ittak a kehelyből, melynek édessége felülmul minden édességet.

Igy lőn megalapítva a legméltóságosabb Oltáriszentség.

«Igy szerette Isten a világot».⁴

Ó isteni szentség! a megindulástól és lelkesedéstől térdre hullok előtted. «Ó magnum pietatis Sacramentum» — «Ó az isteni kegyességnek nagy titka».⁵ «Ó Krisztusnak megvizsgálhatlan ajándéka».⁶

Úgy van Uram Jézus! imádlak, porba hullva imádlak a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Feisz Hugolin.

¹ Math. XXVI. 26; — ² u. o. 27; ³ u. o. 28; ⁴ Ján. III. 16; ⁵ I. Tim. III. 16
⁶ Eph. III. 8.

Jézusnak szegénysége, hosszú utazásainak fáradalmai, nyugtalan napjai s álmatlan éjei, tanításai, csodatettei, minden szava, tette és szenvedése hangos szóvalhoz hasonlít, mely folytonosan ismétli: «Szeretlek!»

Trautwein

Egy eucharisztikus lélek a XIX. században.

Gard Adrienne Vavasieur Edmond grófné születésének százados évfordulójára.

HRÉGI barátot jobban szeretem, mint az újakat, az Úr Jézust is jobban szerettem ezredik áldozásom alkalmával, mint akkor, midőn legelőször vettem magamhoz szent testét.» E szavakat intézte Vavasieur grófné, kinek életrajzát röviden ismertetni akarjuk, egyik leányához, midőn első szentáldozásának negyvenedik évfordulóján e nagy napról megemlékezett. Valóban ezt a gyöngye asszonyt az Oltáriszentség mindennapi vétele tette erőssé, mert olyan vállalatokat engedett megvalósulni kezei alatt, melyeknek hatását századok érzik meg. Nevét tán az ismeretlenség homálya fogja elborítani, alázatos lelke csak örülni tud ennek, de az általa létrehozott nagy mű terjed s egyre jobban árasztja áldásait, hasonlóan a fölkelő naphoz, melynek sugarai is annál nagyobb területet világítanak meg, minél előbbre halad a délpont felé. E lap hasábjain annál is inkább illik e nőről megemlékezni, mert ő volt az, ki 1841-ben legelőször vetette föl *Affre* párisi érsek előtt az «Örökimádás» eszméjét. Az ő lángbuzgalmának köszönhető, hogy a föltornyosuló nehézségek dacára, alig három év múlva, 1844-ben, március első péntekjén Franciaországban tényleg meg is kezdődött az Oltáriszentség örökimádása s ezzel együtt a gyakori áldozások számának növekedése.

Franciaországban a múlt század elején a gyakori áldozás ügye még nagyon rosszul állott; a hívők alig mertek évente 3—4-szer áldozni s midőn *Harpain Mária*, az Oltáriszentség egy másik buzgó tisztelője, havonként kétszer, majd később hetenként egyszer kezdett az Úr asztalához járulni, valóságos fölzúdulás támadt vakmerősége ellen. De az elvetett mag kikelt, sőt erőteljes csemetévé fejlődött. Látszott rajta, hogy egykor hatalmas fa óriás lesz belőle, mely bátran dacol minden viharral.

Így történt az «Örökimádás» ügyével is. Isten sorba támasztotta azokat az egyéneket, kik az eszme nagyszerűségétől elragadtatva, más és más úton, de ugyanezt a célt igyekeztek megközelíteni.

Ime alig telik el másfél évtized s megjelenik *Eymard* atya, ki megalakítja a «Legfölségesebb Oltáriszentség Társulatá»-t; majd jön *Cohen Hermann*, ki megkezdí az éjjeli órákra is kiterjedő szentségimádást, azután *Dubouché Theodolinda*, ki létrehozza a «Kiengesztelő imádás kongregációjá»-t, végül föllép *Hooghvorst* báróné is, ki 1856 május 1-én megalapítja a «Mária Reparatrix-társulat»-ot, mely kizárólag az örökimádás szolgálatára szenteli minden erejét.

Ime ilyen gyümölcsöket terem a nemes eszme. Pedig még csak a

fejlődés kezdetén vagyunk. Mivé lesz az «Örökimádás» 100, 200 év múlva, ha a gyakori áldozás hívei is egyre jobban szaporodni fognak? Úgy kell, hogy egykor az egész világ meghódoljon a «minden idők halhatatlan Királyá»-nak és ne csak «örök», hanem «általános» imádás színhelye is legyen az a föld, melyet a Mindenség Ura azzal tüntetett ki, hogy a világ végéig állandóan lakói között kívánt maradni.

Gard Adrienne 1810 január 28-án született Reimsban, tehát az idén, midőn az Oltáregyesület félszázados jubileumának ünnepegei fognak lefolyni, egyúttal 100-ik évfordulóját üljük az ő születésének is. Adrienne egy előkelő, vallásos és nemes francia családból származott. Atyját korán elvesztette s így egyetlen vigaszát képezte anyjának, kit az Ég csupán ezzel a gyermekkel áldott meg. Már kora gyermekségétől kezdve feltűnő volt a kis leány nagy intelligenciája és szeretete az Oltáriszentség iránt. Életrajzában olvassuk, hogy első áldozása előtt rendkívül nagy örömet okozott neki, ha a levelek leragasztására szolgáló ostyával önmagát áldoztatta meg, sőt e játék közben nagy áhitatra ébredt. Nő léte megtanult latinul. Bár úgylátszik, a XIX. század elején ez nem volt épen nagy ritkaság más családok leányainál sem. Nevelése egyébként olyan volt, mint hasonló korú és állású leányoké ez időben.

A testileg-lelkileg egyaránt szép hajadont korán nőül kérték. A fiatal leány választása *Vavas seur Edmond* grófra esett, mert jövendő férjéről megtudta, hogy mindennap jár a szentmisére és egyébként is buzgó katolikus. A gróf királyi ügyész volt Párisban, de az 1830-iki júliusi forradalom folytán lemondott állásáról s ettől kezdve a fiatal házaspár minden működését arra szentelte, hogy jótékonyág, emberszeretet és önmegtágadás által az Úr szolgálatában tüntesse ki magát. A francia forradalom atheista tanai által megmételtyezett Franciaország valóban nagyon rászorult arra, hogy akadjanak olyanok, kik erkölcsi bukásából fölemelve, ismét visszavezessék népét Ahhoz, ki egyedül képes az embernek tartós nyugalmat szerezni: a Mindenhatóhoz.

Vavas seur grófné társadalmi és vallási kötelmei mellett nem feledkezett meg családi kötelesegeiről sem. Négy gyermekük fölnevelése legnagyobb gondját képezte s alig kezdett bennük az agy működése ébredezni, már is minden törekvése arra irányult, hogy megszerettesse velük az Üdvözítőt, azt a jó Jézust, kinek tiszteletére a grófné még 17 éves korában egy gyűrűt csináltatott ezzel a fölirással: «Szeretem Jézust». E gyűrűt valóságos jegygyűrűnek tekintette s állandóan kezén hordozta. Mária és Jézus tiszteletére a gyermekeket nem nagy fáradságba kerül megtanítani. Ezek az ártatlan, tiszta lelkek önkéntelen vonzódást éreznek az ártatlanság égi forrásához, de ha természetszerű buzgalmukat még fokozzuk, valóságos angyalokká lesznek.

Különösen nagy gondot fordított azonban a gondos anya gyermekeinek első szent áldozásra való előkészítésére. Már hónapokkal az előtt megkezdte lelkeiknek erényekkel való felékesítését.

«Gyermekem, mondotta, már alig hat hónap választ el e nagy naptól. Légy szelid, előzékeny, ájtatos, udvarias, győzd le magad, ne mulasz el soha semmi jót, amit megtehetsz, kötelességeidet pedig épen ne merjed elhanyagolni, hogy mindenki lássa nemes törekvéseidet s azt mondhassák az emberek: «Ime, az első áldozásra készül».

Az első áldozás napját azután évről-évre mindig megünnepeltette gyermekeivel, még évtizedek múlva is eszükbe juttatta e nagy napot s azt a szerencsét, mely őket az Üdvözítő látogatásával érte. «Jézus sziveitekbe szállt — írja egyik levelében — és nem akar e pillanattól kezdve többé onnan eltávozni; ezt a világért el ne feledjétek. Az anya szive sohasem unja meg gyermekét, hogyan unná meg tehát őket Jézus? Hiszen Ő azt kívánja, hogy egy örökkévalóságon át veletek maradhasson.»

Gyermekei nevelését nem is bizta másokra; bár százféle jótékonyági együletben és vallási társulatban vállalt vezető szerepet, mégis mindig volt ideje arra, hogy háziasszonyi kötelességét soha egy percre el ne hanyagolja. Mindig kedves, előzékeny és szeretetreméltó volt; az Isten iránti szeretet valósággal kiáradt szívéből s ez különös bájt kölcsönzött lényének a vele való találkozásnál.

Korán kelt. Miután reggeli imáit elvégezte és elmélkedett, a plébánia első miséjére sietett, hol megáldozott. Hazatérvén, megkezdte mindennapi munkáját, melyet remekül tudott beosztani. Ez a titka annak, ha az ember sokat és jól akar végezni. Legelőbb is kiterjedt levelezéseivel készült el, azután gyermekeivel foglalkozott. Majd következtek a beteglátogatások, a különböző egyletekben való teendők. Mindent a jó Istenre irányzott szándékból tett meg. Bármilyen történt, nyugodtan fogadta, mert Isten küldte a legváratlanabb eseményt is. Külső dolgait elvégezvén, ismét az otthon került sorra. Mindkét munka egyaránt pontosan és lelkiismeretesen lett teljesítve.

Gyermekeit nagyon szerette. Fiát, ki a katonai pályára lépett, folyton figyelemmel kísérte s nem szünt meg egyre szemé elé tartani vallási kötelességeit. Meghatók azok a levelek, melyekben a grófné fiának szívéhez szól és őt lelke üdvének nagy kérdésére figyelmezteti. Milyen ügyesen és szellemesen tud hatni gyermekére! Egyik levelében például Jézusról, mint az ember végcéljáról ír neki, a katonának. «Ez a név, mondja, a legnagyobb; meghajlik előtte mindenki, még az is, ki e földön nem akart soha elismerni maga fölött urat, maga I. Napoleon kénytelen bevallani, hogy egyetlen igazi Úr van, kinek ő is aláveti magát s ez Jézus Krisztus.»

(Folyt. követc.)

Dr. Bozóky Géza.

Az Oltáriszentség magyar hitvallója.

HOLYÓIRATUNKBAN (1905. évf. 366.) részletesen leírtuk már azt a nagy-szerű jelenetet, mely a harminc éves háboru elején 1619-ben játszódott le a morvaországi Hradist városkában, midőn P. Somlyai Mihály, ferencrendi gvárdián hősi bátorsággal mentette meg a templomfoglaló protestánsok kezéből a szent György-templom szent edényeit és a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Méltán illetjük tehát ezen derék szerzetest az Oltáriszentség hitvallójának nevével. Hitvalló tettét megörökítettük már lapunkban; kiegészítjük régebbi közleményünket e magyar hitvalló életrajzi adataival.

P. Somlyai Mihály, a hazai Ferencrend dísze, az isteni Üdvözítőtől nevezett rendtartománynak volt tagja. Származását illetőleg csak annyit tudunk, hogy Szilágysomlyó szülőtte volt. 1605-ben még mint klerikust, a hradisti kolostor első magyar tagjainak sorában találjuk. Tanulmányai végeztével hol kezdette meg működését, arról nem értesülünk a rendi krónikákból. Későbbi időkben különböző helyeken töltötte be a házfőnöki tisztelet, így Szécsényben (1613—16), Hradistban (1616—22), Szakolcán (1622. és 1650. között öt ízben), Gyöngyösön (1632—35.), Sebesen (1638—40.) és Füleken (1642.). Házfőnöki teendői mellett váltakozva mint definitör vagy custos, a rendtartomány kormányzásába is befolyt. Rendtársai bizalmából két ízben is (1626—29. és 1644—47.) viselte a tartományfő tiszteletét. 1633-ban, mint a tartományfő képviselője, P. Privigyey Ágoston kíséretében kiküldetett a Toledóban május 14-én tartott rendi nagykáptalanra; ámde a rend kebelében dúló pártpolitika cselszövései következtében nem juthattak útjuk céljához, hanem megrekedtek Barcelonában. Sok viszontagság után értek haza Szakolcára szeptember 17-én. Viszontagságos útjuknak leírása egy gyöngyösi kéziratban maradt ránk. T. K.

IMA A HEGYEN

Oltárok a hegycsúcsok,
Melyeken a nap ragyog,
Erző szívek könnyei
Áldozatként hullnak ott.

Pusztá halmon térdelek,
A természet van csak itt,
Imádkozom s kibontom.
Szeretefetem szárnyait.

Imádom azt, akinek
Belke jár a fak között,
Kinek képe ott ragyog
A hullámzó hab fölött.

Imádom azt, akinek
Műve a szép rózsaszál,
S imádságom szárnyain
Belkem is az égbe száll.

Böttger után: Hortobágyi József.

Eucharisztikus élet a családban.

NEMRÉG egy vallásos katolikus férjjel találkoztam. Azzal a kérdéssel lepett meg, hogy mivel az idén vízkereszt után következő harmadik vasárnap már hetvened vasárnap, — mi lesz a szent család ünnepével?

E gyengéd érdeklődés mindenesetre kedves és napjainkban, midőn a korszellem hideg szele a családi tűzhely mélyébe rejtett erkölcsi erőt is alaposan megtépázta, — fölötte vigasztaló. Vannak tehát, kik szeretettel érdeklődnek a legszentebb, legnemesebb példakép: a szent család iránt.

Igaz ugyan, hogy ebben az esztendőben az anyaszentegyház bánatos szava cserélte fel a szent család ünnepének örvendetes introitusát: «*exsultet gaudio pater Justi*» — örömmel örvend az igaz atya... örüljön atyád és anyád és örvendezzen, aki téged szült (Példabesz. 23., 24., 25.), — mégis, mikor az egyházi év folyamán a szent család egyes tagjainak ünnepeivel találkozunk, gyakran az egész szent családnak képe élénkül meg emlékezetünkben. Az isteni szeretet összefűzte őket s azért még gondolatainkban sem tudjuk őket elvonni abból az édes kapcsolatból, — melyet szent családnak nevezünk.

Most mult el a szent család egyik tagjának, szent Józsefnek napja. Elzarándokol lelkünk Názáretbe. Magunk előtt látjuk a szent jegyespárt. Betlehemben a szent család boldogsága, öröme kimondhatatlan. Jézus születése feledteti Máriával és Józseffel az út fáradalmait s a sok nélkülözést és mellőztetést, amit szenvedniök kellett. S e szenvedések csak növekednek. Herodes gyilkoló fegyvere elől menekül a szent család. S hová mennek? Idegenbe, alig van helyük, hova fejüket egy kis éjjeli nyugalomra lehajthatnák. De mégis csak boldogok. Velük van az édes Jézus! Jobban érzik magukat a hosszabb nélkülözések közepette, mint az a három nap alatt, mikor az ő szeretett, féltett kincsüket bánkódva keresték. Jézus nélkül. Szörnyű gondolat. Máriára és Józsefre nézve nem lehetett borzasztóbb szerencsétlenség. De Jézus megvan ismét. A templomban megtalálják s most boldogan élnek Názáretben még tizennyolc éven át.

Szent József szerepe lejárt, — Jézust már felnevelte. Meghal a szent ács. Halálos ágyánál áll Jézus, nevelőatyját hálás szeretettel boldog kimulása s az Égbe segíti. A szent családból már csak ketten maradnak a földön. Az Úr Jézus elhagyja Názáretet és nyilvánosan kezd tanítani. Édes anyja mindig szerető szemével kíséri Jézust s megjelenik a keresztfánál. Jézus ekkor a gyermeki szeretet legszebb megnyilatkozásával gondoskodik édes, jó anyjáról s legkedvesebb tanítványainak szeretetébe ajánlja őt s mivel maga az Üdvözítő érezte, hogy a család a szeretet legerősebb vára a földön: azt mondja, szűz Máriának és Jánosnak, hogy úgy tekintsék egymást, mintha a szülői s gyermeki viszony szerető kötelékei fűznék őket össze.

Jézus, Mária, szent József. E nevek egymás mellett oly édesen csengenek, hogy kiérezhetjük azt a harmóniát, mely a szent családban uralkodott. Vallásosak voltak, Isten akaratában megnyugodtak, a törvényt tisztelték, a világi hatóságnak engedelmeskedtek; azért mentek Betlehembe. Együtt szenvedtek zugolódás nélkül, Mária és József együtt keresték az elvesztett Jézust s azért együtt örvendtek annak megtalálásán.

Ilyennek kell a jó keresztény családnak is lennie. Egységes harmóniának kell abban uralkodnia. Nemcsak a nőnek kell vallásosnak lennie, hanem férjének is. Amilyen ritka jelenség, épen oly fenséges látvány, ha a hitvestársak együtt járulnak a szentségekhez. Élénken emlékezetükben marad az a szent ígélet és hűségeskü, mellyel egymást kölcsönösen megajándékozták azon a napon, mikor mint mátkapár, együttesen első ízben járultak az Úr oltárához.

A szent család programja: «Jézussal». Ezt a programot valósította meg József és Mária. Ha Jézussal lehettek, boldogok voltak, mikor három napra elvesztették — búsultak.

Jézus minden családba el akar jutni. Minden családba be akar férközni. Oda akar férközni mindon atyához, hogy fáradságos munkájában letörülje arcának verejtékét, meg akarja erősíteni a szenvedő anya gyengéd lelkét, meg akarja őrizni a gyermek ártatlanságát, hogy az isteni kisedhez annál hasonlóbb legyen.

Soha olyan közel nem vagyunk az Úr Jézushoz, mint a szent áldozáskor. Hiszen az Oltáriszentségben ugyanaz a názáreti Jézus van jelen, a ki Józsefnek, az ácsnak házát boldoggá tette. Milyen szomorú jelenség, ha a szülők nem engedik a gyermekeket gyakran áldozni. Pedig a tisztelendője ajánlja, a gyermek szeretné az édes Jézust magához venni, de a szülő ellenzi. A legtöbb esetben a gyermek megérti, mily veszteséget okoz neki szülője, s kész a családi zavar, a gyermek érzi, hogy milyen más volt a szent család s az, melyben neki kell lennie. Hallgatag tőr a gyermek, — de fájdalma annál mélyebb. Keresztény szülők ne tartsák vissza gyermekeiket az édes, hatalmas, jóságos Jézustól, fogadják be őt a családba. Hisz gyermekük jóságot, engedelmességet tanul az isteni gyermektől s így az édes Jézus áldásának sugarait tükrözteti a családba. Értsék meg a szülők is az Úr Jézus hívó szavát, fogadják be őt otthonukba, maguk is vegyék magukhoz az édes Udvözítőt, gyermekeik mellett térdelve szent oltár előtt.

Milyen szomorú az a helyzet, mikor a szülők nem is vehetik magukhoz az édes Jézust, ha a szülők nem törvényes házastársak, ha a házasság szentiségének hatalmas kegyelme nélkül élnek. Atya, anya, gyermekek és még sincs család, a tűzhely nem ad meleget, inkább a pokol előképe; fénye a nyugtalan lelkiismeret félelmes árnyékát vetíti a nagyvárosi házak szobáinak piszkos falára. Így élnek Budapesten is százazrek. Ide nem jön a

Jézus teste, itt mindhalálíg csak a bűnnek emberei laknak. Ha a gyermek megtudja, pedig előbb-utóbb mégis tudomására jut, miért nem gyónhat és áldozhat szülője oda a szülői tekintély, oda a tisztelet s kész a botrány.

Boldogabbak mégis a szomszédok, hol a tisztességes otthon falát Jézus, Mária, szent József képe díszíti, a család tagjainak szívét pedig a szent család erényei. Segítsük a lelki nyomor rákbetegségében: vad-házasságban szenvedő embertársainkat, hogy megtalálják az Úr Jézust. Utaljuk őket a Regiszi Szent Ferenc János irodához (V., Nagy-koronautca 23.), hol ügyüket tovább intézik és rendbe hozzák. Csak figyelmeztetnünk kell ilyen embertársainkat és a Regiszhez vezérelni, a többit elvégti az iroda: visszavezeti feleit Jézushoz.

Legyen minden család szent. A család alapja a társadalomnak. Aki az alapnál épít jól, annak a háza lesz erős. Erősebb, mint egy bazilika, a názáreti József háza, mert mélységes erkölcsi alapokon nyugszik. Jézus nélkül ilyesmi lehetetlen.

Knapp Nándor.

❧ Falusi képek ❧

1. Vasárnapi szentmise. Turzófalva Trencsén vármegye legnagyobb kiterjedésű plébániája. 15 ezer lelket számlál. A hívek hegyen-völgyön laknak elszórva. Az egyik téli vasárnapon, amelyet 2-3 napig tartó erős havazás előzött meg, rajtam volt a sor a reggeli kismisést mondani. Töprengve hagytam el a szobát, lesz-e valaki a szentmisén? A templom előtornácában hőszerű lapátokat vettem észre egy rakáson. Bemegyek a templomba; a templom eléggé megtelt a hívőkkel. Később tudtam meg, hogy több erőskarú férfiú az előtornácban hagyta lapátját, amellyel utat csinált a többieknek. A felebaráti szeretet megnyilatkozásának ime egy ténye.

2. Köznapi szentmise. Ép az aratás idején kerültem új kápláni állomásra egy vágvölgyi faluba. A főnököm instrukciói között az is szerepelt, hogy köznapiokon reggel 5-kor misézünk, sőt esetleg még korábban. Nem értettem meg rögtön ezen intézkedés nyitját. Csak reggel a templombamenetkor a templom falához támasztott sok kasza, gereblye és sarló adta meg a magyarázatot. A földmives nép az aratási munka idején is talál módot, hogy köznapiokon is elmenjen szentmisére. Dicsérendő és követendő példa!

Krasznyánszky János.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

A lelkek örök tavasza.

A TERMÉSZETBEN változik a négy évszak: tavasz, nyár, ősz, tél. A lelki életben viruló, virágzó, a zöldnek ezer árnyalatában ragyogó, szín-, fény-, hang- és ózondús illatban úszó, folyton fejlődő szépségeit bontogató örök tavasznak kell lenni.

A föld őserije kihajtatja a szunnyadó természetet. Az eucharisztikus Úr Jézus isteni ereje kifejleszti a lelket az örök tavasz pompájában. A gyakori és mindennapi szentáldozás végtelenül nagyobb ereje örökös tavaszban tartja a lelket. Egy püspök ötvenéves korában azt mondta: «Életemnek szebb részét csak most fogom élni». Más ötvenéves korában elaggott, kifáradt, a pihenés után vágyik s visszasírja az aranyifjúság boldog éveit. A lelkiéletet élő az örök tavasz hangulatában és érzélemvilágában azt mondja: «Szebb az életem ma, mint fiatal koromban, a mát a boldogabb holnap váltja föl, bár arcomat a ráncok szántják végig, nem öregszen lelkületben, nem unom az életet, nem teher nekem az élet, mert a tavasz ki nem hal belőle». A tetteiben és lelkében egyformán nagy Windhorst öreg korában mondta a feleségének: «Mi úgy szeretjük egymást, mint esküvőnk napján, sőt ez a mai szeretet sokkal gazdagabb, öntudatosabb, tapasztaltabb, boldogítóbb, mint a fiatalkori».

Az ember élete alkonyát a fiatalos, üde, friss és soha nem vénülő lelkületben tarthatja, ha az *Élet*-et veszi magához. Az Élet Krisztus, ő maga mondotta: «Én vagyok az út, igazság és élet». Az ilyenben nem vész, nem fogy az életkedv s a lélek ereje. Nem lesz kifacsart citrom, mely senkinek sem kell, nem lesz besavanyított, fásult lélek, azt mondhatnám: állatember, hanem örökifjú lélek, ki az örök élet gyermekkorát éli e földön. S e gyermekkor lelkülete legjobb előkészület az örök életre.

Ki szereti a novemberi ködös, nedves, nyirkos estét?... ki szereti a

májusi virágillattal telt alkonyt?... A lelki életben örök májusnak kell lenni. A lélekre sohse boruljon a novemberi köd s a decemberi zuzmara!

A léleknek örök májust termő és éltető ereje a gyakori és mindennapi szentáldozás.

A gyakori áldozás krónikája.

Ez is akadály. Egy valaki panaszkodott nekem, hogy egy 12 éves leány gyanusan köhög, rossz színben van, mert én engedem őt hetenként többször áldozni. Az illető sajnálná a leánykát, ha elpusztulna. Emiatt! Deus sit propitius!

A gyermekek. Városunkban egy hitoktató a 10—12 éves fiuknak alkalmat ad a heti szent gyónáshoz. Az 1908—9. iskolaévben két osztály 130 tanulója közül 50 fiú körülbelül 200-szor gyónt. Az idén lassan indult a dolog. De amikor a hitoktató az Értesítőtől buzdítva kijelentette, hogy az ezután gyónók kétszer áldozhatnak, a gyónók száma azonnal megkétszereződött. Érdekes volt, hogyan villantak meg a szemek ezen kijelentés alkalmával.

Férfiak. S. városban néhány év óta férfiak számára három kongregáció áll fenn. Azóta évenként hatszor megismétlődik a szép látvány, hogy két templomban elosztva legalább 200 férfiú vonul föl testületileg s járul a szent áldozáshoz. Azelőtt egyszer vagy kétszer ment a legtöbb. Azonban ezen férfiak közt van elég heti és sok havi gyónó. És ami a fő, hoznak nagy számmal másokat is.

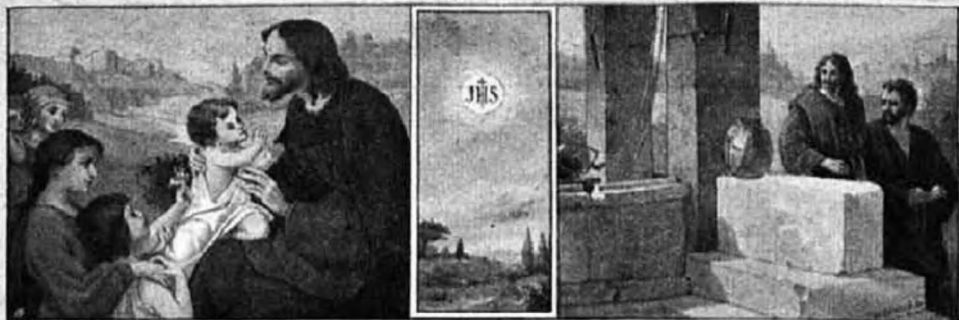
N. faluban ezelőtt az egész falu karácsonyi és husvétii gyónását — többször nem mentek — S. városban végezte. Az új plébános buzgólkodása következtében minden hónap legelején 200-an áldoznak. Eszembe jut egy szlovén község (Hl.-Kreuz, R.-Sauerbrunn mellett), ahol a nyáron július hó első péntekjén 120, első vasárnapján 200 áldozót számláltam s nagy részük több órányi utat tett meg.

S. városban az egyik apácázárda polgáristái egy szent gyónás után háromszor áldoznak.

D. faluban az öreg plébános az elemi tanulókat áldoztatja meg háromszor egymásután.

R. faluban az elemi iskolások IV—VI. osztálya havonként gyónik.

Egy magyar bányászközség népe megtalálta szociális bajainak leghatásosabb gyógyszerét. A bányászok engedtek buzgó papjuk lelkes szavainak s átlátva a gyakori szent áldozás nagy hasznát, letértek a régi ösvényről, s ma már a 700 hívő közül a mindennapi áldozók száma 80—100, a vásár- és ünnepnapokon áldozóké 200—260. A bányászok már hajnalban bezörgetnek lelkészükhöz, s csak miután az Úr Jézussal egyesültek, indulnak le a bánya mélyébe. Az iszákosság megszűnt, a józan és mértékletes életmód terjed, a családi élet békés.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A szentségimádás.

TALAMELYIK európai városban történt. Egyik afrikai hithirdető magával hozta Józsefet, a kis keresztény néger fiút. A gyermek természetesen nagy kíváncsisággal nézett mindenre. Többek között azon is csodálkozott, hogy egy nagy ház előtt katona jár föl-alá folytonosan kimért lépésekkel. «Miért jár itt ez a katona, atyám?» kérdi a hittérítőt. «Mert abban a szép nagy házban a király lakik!» volt a válasz.

A hithirdető ismét visszatért Afrikába. Egyik nap reggelén bemegy a kis templomba, hogy a szentmise-áldozatot bemutassa. Amint a templomba belép, csodálkozva áll meg. Mert ime, mit lát!? A kis József, aki Európában játékgyvert s katonaruhát kapott ajándékba, teljes díszben és fegyverzetben jár föl-alá nagy komolyan az oltár előtt. «Mit csinálsz fiam?» kérdezi a hittérítő. A fiú feleli: «Őrt állok a királyok Királya, az Úr Jézus előtt!»

Kedves gyermekek! tanítson minket a kis József példája két nagyon fontos dologra.

1. Állj őrt az Úr Jézus előtt, mikor szentáldozásban szivedbe tért, azaz ne engedj be lelkedbe semmiféle vétket. Mert hiszen, ha szivedet kinyitnád a halálos bűnnek, az Úr Jézus nem maradhatna meg benne. Úgy tekintsd lelkedet, mint a legdrágább és legszentebb szentségházat és gondoldj a királyok Királyára, aki ott lakik.

2. Végezz úgynevezett szentségimádást, azaz látogasd meg az Úr Jézust a templomban és imádd ott. Ha a szentmise idején kívül is nyitva van a templom, úgy bármikor mehetsz be az Úr Jézust imádni. Ha pedig csak a szentmisére, litániára nyitják ki templomotokat, úgy végezd a szentségimádást a szentmise alatt, kivéve, ha énekelned kellene. Legjobb lesz, ha akár otthon, akár a templomban elolvasod a történetet, melyet a

következő számokban közlünk s melynek címe: «*Szent Alajos szeretete a legfőlségebb Oltáriszentséghez*». Azután mondd el lassan és figyelmesen az imákat, melyek a történet után ily cím alatt következnek: «*Szentségimádás Szent Alajos példájára*». — Ha gyakran vagy a templomban, Jézus házában, és gyakran imárod őt a legfőlségebb Oltáriszentségben, akkor igazán Jézus kis katonája vagy, aki az ő házában őrt áll.

A magyarok Tarcisiusa.

Boldogult Schinszky Ferenc (1878—1902.), a korán elhunyt Jézus-társasági növendékpap életéből szándékozunk fölleveníteni egy jellemző epizódot. Schinszky szülővárosában járta a gimnáziumot, midőn alább említendő hősi tetteivel rászolgált a «magyar Tarcisius» nevére. Ámde átadjuk a szót Schinszky rendtársának és első életfőjének. «Tanulóköréről — írja Martinovics Sándor S. J. — elég, ha azt mondom, hogy szorgalomban és jámborságban társainak mintaképül szolgált. Erre az időre esik az az elszánt tette, mely a serdülő ifjú nemes szívére némi fényt sugároz. Egy alkalommal egyik tanuló társa, bizonyára igen elvetemült lurkó, áldozás után a szent ostyát kivette szájából, hogy belőle gúnyt üzzön. — E gyalázatos bánásmód Krisztus szent testével Schinszkyt szent haragra lobbantotta, oda ugrott a galád fickóhoz, erőszakkal elvette tőle a szent ostyát s imakönyvébe rejtve, mint egy második szent Tarcisius, azt nagy tisztelettel a jezsuiták rektorához vitte. Ki tudja, nem ez a hőstette szerezte-e meg számára a szent hivatás nagy kegyelmét».

Magyar ifjak, gyermekek! Nemde, csakis az Oltáriszentség lángoló szeretete, tisztelete hevíthet ily hőstettre. Kedvesim, ezt a lángoló szeretetet, tiszteletet a szentségi Úr Jézus iránt, ezt tanuljátok el a «magyar Tarcisius» példájából.

T. K.

J ó z s i k a i m á j a.

VII.

Tíz év múlt el azóta. A grófi kastély kertjében hulldogálnak a sárga falevelek. Ősz van. Egy facsoport árnyékában ül a grófnő, könyvvel kezében s oly mélyen van elmerülve az olvasásban, hogy nem is veszi észre a hozzá közeledő férfiut. Csak midőn ez őt köszönti, pillant fel könyvéből.

— Már megint szorgalmas a tanulásban, grófnő?

— Isten hozta, főtisztelendő úr! Köszönöm, hogy eljött — szólott szívélyesen a kérdezett, mialatt ülésel kínálta meg a lelkész. — Már nagyon türelmetlenül vártam! Legjobban szeretném, ha már a jövő héten vennének föl a katolikus anyaszentegyházba!

— Ne olyan gyorsan; először meg kell döntenem a lutheránus tanítást — mond a lelkész mosolyogva.

— Már nem hiszek bennük; úgy jártak, mint Jerichó falai: legalább tízszer átolvastam elejétől végig a katekizmust s egyetlen pontot sem találok, mely nemcsak igaz, hanem végtelenül szép és fenséges nem volna.

— Ezen csodálkozom s szívem mélyéből örvendek, hogy a Szentlélek úgy felvilágosította értelmét. A más vallásúak rendszeren igen nagy küzdelmeket állnak ki, mert az ördög minden lehetőt megkísérel, hogy őket az egyházba való visszatéréstől elriassza. Rendszeren a gyónásban, a tisztítóhelyben, a boldogságos Szűz és a szentek tiszteletében nem tudnak hinni; nem ritkán Jézusnak az Oltáriszentségben való igazi jelenlétében kételkednek, ezt nem akarják elfogadni.

— Épen ez a hittitok vezet engem a katolikus egyházba!

— Így tehát maga az Úr Jézus nyerte meg szívét — szolt meghatottan a pap. Ily esetek megtörténnek néha, én is kereszteltem tavaly egy fiatal embert, ki egyszer — nem tudni hogyan — egy katolikus templomba jutott s ott annyira hatott reá Jézusnak szentségi jelenléte, hogy mint hívő keresztény hagyta azt el, sőt nemcsak mint hívő, hanem mint tanult keresztény. Az isteni tanítás ismeretét egy pillanat alatt nyerte meg. Az ilyen csodák nagyobbak, mint a betegek hirtelen gyógyulása.

— A jó Isten nem épen így tett velem — mondá a grófnő — ehelyett egy angyalt küldött hozzám, habár nem az égből. Nemde, látta már azon emlékkövet a park végében?

— Látszik a teteje, ha a faluból jön az ember. Azt beszéli a nép, hogy a grófnő az ő fogadott fiának emeltette.

— Igen — felelt mélyen felsóhajtva a grófnő. — Engedje meg, hogy az Oltáriszentség nagyobb dicsőségére ennek történetét elbeszélhessem — és elkezdte beszélni; amit mi már tudunk.

Azon ponthoz érve, midőn a lutheránus lelkész elhagyta a szobát, szünetet tartott, azután így szolt:

— Ez volt az utolsó áldozat, melyet lutheránus meggyőződésnek hoztam.

Midőn láttam, hogy a hitében oly állhatatos hat éves gyermeket félrevezetni nem lehet s láttam miként közeledik mindinkább halálához, az iránta való szeretetem győzött minden más érvelésem felett s megírttem a legvégső kísérletet, hogy őt az életnek megmentsem. A legvégsőt, ezt jelentette nálam akkor még egy katolikus papnak megjelenése házámban.

Elküldtem a Hedvig-templomba s lelkészt kértem. Mikor az áldozópap megérkezett, ott álltam a beteg ágya mellett.

Clara Adoratrix.

Röptében a nagyvilág körül.

A kanadai világkongresszus. Diadalkocsin Montrealban. Ez év őszén hat hófehér méntől húzott aranyos diadalkocsin, virágoktól elborítva, fényes szentségtartóban fog az Oltáriszentség végigvonulni Montreal terein. Montreal Kanadában van, New-Yorktól több száz kilométernyire, a regényes Szent Lőrinc-folyam partján. 300.000 lakosa közül 230.000 katolikus. Székesegyháza, a híres St. Jagues, a római Szent Péter-templom utánzata. A városban harminc szerzetesrend imádja az Oltáriszentséget. A *XXI. nemzetközi eucharisztikus kongresszus* Kanada székvárosában, Montrealban fog lefolyni szeptember 7—11. napjain. Az előkészítés munkái már teljes erővel megindultak és a város legelőkelőbb embereiből összeállított helyi bizottság mindent elkövet, hogy a nemzetközi eucharisztikus kongresszus, midőn első ízben tartja ülését Amerika földjén, méltó fogadtatásban részesüljön. Mgr. Bruchesi montreáli érsek meghívására nemcsak a kanadai, hanem az egész amerikai püspöki kar is részt fog venni a kongresszuson, melyen az apostoli legatus X. Pius pápa megbízásából ismét Vannutelli biboros lesz. A nemzetközi kongresszus állandó titkára, Mgr. Heylen namuri püspök már a tél folyamán Montrealban járt, hogy a szükséges előkészületekre nézve útmutatást adjon. A kongresszusra nézve részletes fölvilágosításokat a következő cím alatt lehet nyerni: *Sécrétaire du comité international des congrés euch. Paris, 25 rue Nicolo.* A lelkesedés oly nagy, hogy még a protestánsok is a kereszténység közös szent érdekének tartják a kongresszust. Az evangélikus polgármesterjelölt visszavonult a szavazatok elől, mert nem akarta, hogy az Oltáriszentség diadala napjaiban protestáns polgármestere legyen a városnak. Egy milliomos protestáns 25.000 frankot adott a kongresszus céljaira és palotáját a városba érkező püspököknek ajánlotta föl. Vaggonszámra fogják a buzakévéket és a gyümölcssel terhelt szőlővenyigéket, mint az Oltáriszentség jelképeit, a diadalút díszítéséhez küldeni.

Lift a Szent Péter-templomban. Rómából jelentik, hogy a Szent Péter-templom kupolájára már liften lehet följutni, mely az eddigi lépcsők helyén fog közlekedni. A liften egyszerre tíz ember fér el és föl lehet jutni rajta egész a legfelső loggiákra. A liftet Rampolla bíboros ávatta föl és a szertartás után több bíboros társaságában ő szállt föl először rajta. A kupolát körülfutó loggiáról csodás kilátás nyílik az örök városra, de eddig kevés ember vállalkozott a sok lépcső megmászására.

Éjjeli szentségimádás a tűzhányó alatt. Néhány hét előtt a láva egyre jobban fenyegette Belpassot és Nicolosit. A tűzhányó működése folyton fokozódik, így terjedett a hír. A lávafolyam már csak öt kilométernyire volt Borenótól. Nava kardinális Belpassoba érkezett, ahol megáldotta a népet és azért imádkozott, hogy Isten állítsa meg a láva előrenyomulását. Az Aetna vérvörösen vált ki az égboltozatból. A templomok tele voltak emberekkel. Sok százan félelmükben ott töltötték az éjjelt és holmijukat is odaszállították s a veszély közepette ott érezték magukat legbiztosabban az Oltáriszentségnél, az isteni szeretet ez örök tűzfolyamánál.

Belgiumi nevezetességek. A legmagasabb templomtorony. Belgium primási székhelyének, a mechelni Szent-Rombald székesegyháznak tornya 1552-ből származik, de befejezetlen. A kormány most állítólag 1½ millió költséggel be akarja fejezni a torony építését, mely 167 méter magasra van tervezve, tehát 44 m.-el lesz magasabb az antwerpeni Notredame tornyánál. Fölül fogja mulni a világ legmagasabb templomát, a 161 méter magas ulmi dómot és messziről fogja üdvözölni a vonaton tovarobogó idegent és a fellegekbe törve ékesen fogja hirdetni az Oltáriszentség dicsőségét.

Berlini állapotok. Az Oltáriszentség hiánya. Hahn-Hahn Ida grófnő, a híres konvertita, az evangélikus templomokat léleknélküli hulláknak nevezte, mert a templomok lelke, az Oltáriszentség hiányzik belőlük. S így ott lassankint megszűnik minden élet. Hogy ez így van, nézzünk csak szét a berlini evangélikus templomokban. Egy berlini lapban a «Reich» egyik novemberi számában a következő komikus kis közlés jelent meg «Berlini templomcsőd» címen: «Mint már említettük — írja e lap — az elmúlt vasárnap, azaz október 24-én az István-templom délelőtti istentiszteletén mindössze csak 12 hívő jelent meg; 3 férfi, 7 asszony és 2 gyereke; ebből állott az aznapi eklézsia. A templomszolga erre kihirdette, hogy az istentisztelet a fogyatékos frequentálás miatt elmarad. Bővebb ismertetésül hozzá kell e dologhoz fűznünk, hogy az egész hitközségi tanács, valamint a templom három lelkésze is a szabadelvű irány hívei. Ez hát liberális templomcsőd. Föl hát, ti pozitív hitű választók!» Erre aztán a szociáldemokrata «Vorwärts» szörnyű flegmával magyarázza másnapi számában, hogy mivel a templom munkásakta részen fekszik, nagyon valószínűletlennek látszik a lap előtt, hogy egy pásztor nem tartott volna istentiszte-

letet pusztán csak a résztvevők gyér száma miatt. «Alig hisszük – írja a lap – hogy az Isten-igék hirdetői annyira el lennének e helyen kényeztetve (sic), hogy kemény tizenkét emberből álló csapatot oly igen gyérnek tartanának. Sőt mi azt hisszük, hogy már sok pásztor örülhetett itt Berlinben, ha szószéküket tizenkét juhocska ülte körül». Természetesen a pozitívek eme provokációjára duló harag a válasz a tuloldalról. A kérdéses templom lelkészei sietnek kijelenteni, hogy az istentisztelet nem maradt el és hogy a hívek száma «körültekintő becslés után» megütötte a 150-et legalább is. A «Reich» erre is megmaradt előbbi állítása mellett. Erre aztán a liberális egyházi hivatal megindította a nevezett lap ellen a panaszt. A tárgyalások igen érdekesnek ígérkeznek. Ahol nincs ott, ne keress!

A nandersi vak szobrász Krisztus-képei. Boldogok, akik nem látnak s mégis hisznek. Az Úr Jézus e vigaszteljes szavai bizonyosodtak be a nandersi vak szobrászon, ki csak Krisztus imádandó testéért élt s egész életében azzal foglalkozott. Ismeretes, hogy a testi fogyatkozásban szenvedőknél a hiányzó érzékszervezet legtöbb esetben valamely másik szerv fokozott képessége pótolja, például a vakok tapintása sokkal finomabb, mint az épszeműeké. Kleinhaus József nandersi vak szobrász, ki 1853. évi július 10-én halt meg, öt éves korában vakult meg himlő következtében s unalomból rendszeren faragcsálással foglalkozott. Egy mestertől oktatást kapva a képfaragásban, 12 éves korában már Krisztus-képet készített életnagyságban. Niszl szobrász műtermében Fügenben még jobban kiképezvén magát, csakhamar szép hírnévre tett szert. Különféle művei nagy számmal kerültek ki keze alól, így csak Krisztus-képei meghaladták a négyszázat.

A mennyei birodalomban. Kinát mennyei birodalomnak nevezik sárgaszínű hajtinces lakószínei. A szónak nemcsak földi, de mennyei értelmében lesz azzá. A jézustársaságiak kínai missiója érdekes adatokkal zárja be múlt évi jelentését. E szerint már 65.024 keresztyény és 8861 katechumen, 341 missió állomás (templommal és kápolnával) és 1630 expositura áll vezetésük alatt. Van két papnevelő-intézetük 87 növendékkel, 5 kollégiumuk 613 tanulóval, 9 apáca-noviciatusuk 184 taggal, 61 tápintézetük 1793 gyermekkel, 253 fiúiskolájuk 4204 és 285 leányiskolájuk 3765 tanulóval, 4 árvaházuk 161 gyermekkel (családoknál 265 árvát helyeztek el). Szegény gyógyszertáruk van 25 és egy kínai-európai nyomdájuk. A missió személyzete 71 áldozópap (köztük 20 kínai), 17 laikustestvér (5 kínai), 620 hitelemző (köztük 303 tanító), 473 hitelemző (314 tanítónő) és 154 szolgál. A lefolyt évben 2927 felnőttet és 16.689 gyermeket kereszteltek meg. X. Pius pápának a gyakori szent áldozásról szóló rendelete itt is üdvösnök bizonyult, 238.000-ről 309.000-re emelkedett az áldozók száma. A 7969 növendék közt még 1647 pogány van; 2206 növendéket a missió tart fenn, a többiek csekély járulékot fizetnek.

A kőbányai diadalünnep.

VA LOSÁGOS diadalünnep volt az az engesztelési nap, melyet a kőbányai hívek az Oltáregyesülettel karöltve április hó 3-án tartottak. A nagybőjti szenvedés napjaiban érte az Üdvözítőt az a szentségtörés, melyet egy szerencsétlen ember ellene elkövetett, husvét után a föltámadás ünnepének nyolcadán dicsőségesen vonult be ismét az Úr hiveinek imádó szeretetétől környezve a templomba, hol most a megpróbáltatás napjai után mint féltve őrzött kincset, még nagyobb szeretet és dicsőség környezi. Kőbánya lángszavú plébánosa a kőbányai Oltáregyesülettel már napokkal előbb készítette elő a főváros közönségét a nagy ünnepségre, melyen nemcsak a hívősereg s a főváros illusztris publikuma, de még vidékiek is résztvettek, kik külön e célra a fővárosba utaztak, hogy tanui legyenek annak a csodálatos szeretetnek, mely az élet kenyerét az ország szívében övezi. Mindenkit meghatott az a figyelem és áldozatkészség, mellyel *Herfort Ilona*, a Központi Oltáregyesület terjesztőnöje az ünnepélyt előkészítette és annak fényes sikerét biztosította. Nővéreivel, *Herfort Irénnel* fáradságot nem kimélve bejárta a házakat és közreműködésre lelkesítette mindazokat, kik az Oltáriszentségnek mindig hív tisztelői voltak. Egész Kőbánya egy táborban volt.

Délelőtt 10 órakor harangzúgás között indult meg az engesztelő körmenet; a templom kicsiny volt a lelkes tömegnek és a templom előtti nagy téren vonult végig szerető szívének áldásait osztva a megbántott Üdvözítő. Elöl számtalan lobogó, több száz fehérruhás gyermek, utána a kongregációk, majd az oltáregyesületek, élén a Központi Oltáregyesület zászlójával *Kántor Károly* igazgató, a Központi Oltáregyesület választmánya, terjesztőnöi üvegvédővel ellátott gyertyákkal kezükben. Szentségi énekek mellett vonult be a diadalmas Oltáriszentség, ki a széttört aranyedények helyett a hívők aranyszíveivel kárpótolta magát. A körmenet után szentséges szentmise következett, melynek befejeztével *Hock János* a szószékre lépett és szívrehatóan meggyőző lelkes beszédet tartott az örök szeretet nagy titkáról: az Oltáriszentségről. Itt van közöttünk s velünk marad a világ végezetéig; hallgatagon trónol oltárain, de hallgatagságát az Egyház tanító hivatalával pótolja. S az Egyház vallja, hiszi, hogy Jézus itt jelen van, mert ő maga mondta. Mondotta azt halála előtt s ezen vallomással ezen vallomásáért halt meg. A haldokló tanubizonyságot a törvénykezés is igaznak tartja; mindannak dacára megtörténhetett, hogy valaki hazugsággal halt meg ajakán; de az nem történt meg, hogy valaki hazugságért haljon meg. Jézus az Oltáriszentség igazságáért halt meg végtelen szeretetből irántunk. Hasonló halált nem mutat föl a világtörténelem. Sokrates, a girondisták halála árnykép ő mellette. Még halálában

is reánk gondolt az Úr. Emberi szólásunk szerint nagy szeretetünknek tárgyát a megevésig szeretjük. Az Úr Jézus velünk érzett; ha már a mi szeretetünk törvénye az, hogy a megevésig szeretünk, az Úr Jézus hozánk alkalmazkodott, s hogy szeretetünk az övé legyen, ezért mondá saját testére: Vegyétek és egyétek s nekünk adta magát az Oltáriszentségben. Rettenetes nagy titok, melynek még előképét, a mannát is félelmetes tiszteletben tartották a zsidók; s akik a pusztában azt megvetették és más eledél után vágytak, dőghalált haltak s testük elrothadt. Ott a test rothadt el; aki korunkban az Oltáriszentséget megveti, annak lelke rothad el. Az Oltáriszentség megvetése eredményezte azt, hogy a társadalmat fenntartó erkölcsünk megrothadtak, bomlás állott be mindenütt, olyannyira, hogy a tulajdon szentsége sincs már biztosítva, s tolvajkezek a szentség tulajdonába is betörnek. Ezt a bűnt jöttek kiengesztelni a buzgó hívők s e napot késő estig a kiengesztelt Oltáriszentség boldogító közellétében fogják tölteni.

Egyesületi élet

A budapesti központi oltáregyesület választmánya 1910 április 14-én, csütörtökön délután rendes havi gyűlését tartotta Kápter Károly egyházi igazgató és örgróf Pallavicini Edéné elnöklete alatt. A gyűlés tárgya az oltáregyesületi jubileum volt. Igazgató bemutatja az ünnepek programját és a választmány jubileumi kiállítás rendezésére szükséges intézkedéseket teszi meg.

Igazgató mély fájalmát fejezi ki azon gyász felett, mely az Örökimádás zárdát és az Oltáregyesületet érte; az Örökimádás apácák egyike, *Istenes Szent Jánosról nevezett Mária anya* szenderült át az örökkévalóságba. A megboldogultnak temetése április 15-én volt; az ünnepélyes halotti mise után, melyet az egyesület igazgatója tartott, a halottat ideiglenesen a keresési-uti temetőbe helyezték örök nyugalomra.

Mozgófényképek az oltáregyesületben. A jubileum programjának

egyik legkiemelkedőbb része az Oltáriszentségről szóló előadásnak mozgófényképekben való bemutatása lesz. Nekünk legszebb s legfőbbesőbb feladatunk: az Eucharistia külső, mint belső kultuszának intenzív terjesztése. Az eucharisztikus külső kultuszhoz — de a bensőhöz is — egyik legkiválóbb eszköz a vetítés. A vetített képek a szemléltetés és a magyarázat folytán mély impressziót tesznek a szemlélőre és a hallgatóra. Az ismeretszerzés egyik könnyű és kényelmes módja a vetített képek szemlélése. A modern világ ezt már régen fölhasználta — használjuk fel mi is, hogy az eucharisztikus Úr Jézust minél többen megismerjék.

Ez a gondolat lelkesítette a nyitrai kath. tanoncinternátus buzgó igazgatóját s a Nyitramegyei Ujság szerkesztőjét: Filkorn Jenőt, hogy a vetített képekkel és az ezeket kísérő előadásokkal terjeszse a lelki kul-

turát. Nem elégedett meg azzal, hogy a nyitrai kath. ifjúságot védő egyesületbe bevezette e jeles kultureszköz, hanem egyúttal e vetítő-képeknek szervezett központot csinált. Megindította az «Előadások» című füzetet, melynek első száma «Az élet kenyeré»-ről szól Reviczky Aladár tollából. «Az élet kenyeré» 34 képben mutatja be az Oltáriszentséget különféle vonatkozásaiban. Az Úr Jézusra még a következő képsorozatok vonatkoznak: 1. Jézus élete. 2. Jézus szenvedése. 3. Jézus győzelme a lelkeken. 4. Karácsony. 5. A szentségek. 6. A szentmise szertartásai. 7. A templom. 8. Az oltár. Ezeket kívül 23 képsorozat.

E vállalatról a következőket teszi közzé az «Előadások» című füzet: «Édes hazánk keresztény megújulásának magasztos munkájában a nyitrai kath. ifjúságot védő egyesület is részt venni óhajt és vetítőképes előadásokkal akarja a nemes cél elérését előmozdítani. Azért 1500 vetítőképet szerzett be, melyeket tagjainak csekély évi tagdíj ellenében bocsát rendelkezésére; egyben megfelelő előadásokról is gondoskodott, melyek mint eredeti irodalmi termékek nagy értékkel bírnak. Az egyesület résztvevő tagjainak évi tagdíja 20 kor. Ez összeg ellenében a tagok a 32 képsorozatból tetszés szerint választott 6 képsorozatot kapnak kölcsön 3—3 napra és megkapják az «Előadások» c. füzetet.

Oltáregyesületi lelkigyakorlatok. A Dunaföldvári Oltáregyesület márc. tizenhatodikától kezdődőleg megtartotta szokásos háromnapos lelkigyakorlatát, melyet P. Oslay Oswald szent Ferencréndi áldozár, filozófiai tanár, az Oltáregyesület igazgatója vezetett. A kiváló szónok magasan szárnyaló, mély tudású szent beszédeivel nagy hatást, óriási lelkesültséget keltett hivei között.

Battonya. Az itteni Oltáregyesület folyó évi március 30-tól április 3-ig lelkigyakorlatot tartott főtisztelendő dr. Saly László budapesti Szent Imre kollégiumi prefektus úr vezetésével a r. kath. templomban óriási érdeklődés mellett. Összesen nyolc szentbeszédet tartott az illusztris szónok olyan hatással és szerencsével, hogy igazán megtalálta a hallgatóság szívébe-lelkébe vezető utat. A templom minden zuga állandóan megtelt ájtatos közönséggel s könnyekig megható látványt nyújtott nézni a sok isteni ígére éhes embert. Fehérvasárnap reggel volt a közös szentáldozás (együtt az először áldozó iskolás növendékekkel) és hosszú ideig fejedhetlen lesz az a kép, melyet az Úr asztalához járulók impozáns tömege nyújtott. Joggal hisszük, hogy a lelkigyakorlat a legszebb gyümölcsöket fogja hozni még a jövőre is. Aldja meg az Oltáriszentségi Úr Jézus az apostoli buzgóságú, fáradságot nem ismerő vezetőt, akiért azóta nem szününk meg imádkozni a jó Istenhez!

Oltáregyesületi kiállítás Kalocsán. Bevett szokás szerint *virágvasárnap* tartja meg évi kiállítását a kalocsai O. E. S. oly jól illik ez a kiállítás a virágvasárnap hangulatához. Az első virágvasárnapkor a néptömeg, köztük a jeruzsálemi asszonyok is, ruháikat, meg faágakat terítettek a bevonuló Úr Jézus útjára; most meg a jeruzsálemi nők unokái, az oltáregyesületi hölgyek gondoskodnak a szentségi Úr Jézus oltárának ékességéről, annak felszereléséről, fölruházásáról.

Az idei kiállítást szent József napján, *március 19-én* d. u. 4 órakor nyitotta meg a kalocsai érsek úr, *Városhy Gyula* dr. A főpásztor a kalocsai, bajai és szabadkai oltáregyesületi elnöknők fogadták. *Köszeghy Mihály* dr., oltáregyesületi igazgató rő-

vid üdvözlő beszéde után a főpásztor intézett beszédet a nagy számmal összegyűlt tagokhoz az eucharisztikus életnek és az Oltáregyesületnek szoros kapcsolatáról.

A mostani kiállítás gazdag készletével igazán felülmultra az eddigieket. Két termet is megtöltöttek a kiállított tárgyak. Az egyik teremben a kalocsai O. E. munkái, a másikban pedig a fiókegyetek adományai voltak elhelyezve. Részt vettek a kiállításon a zombori, bajai és szabadkai fiókegyetek; utóbbi egyesetek kiküldöttekkel is képviseltették magukat. Bajáról megjelent Koller Imréné elnöknő és Nikolausz Béláné alelnöknő, Szabadkáról meg Polyakovits Mária elnöknő.

Jelen beszámolóinkban főleg csak a kalocsai O. E. készletére fogunk kiterjeszkedni. A zombori kiállításról, mely Kalocsán is méltó feltűnést keltett, már közöltünk rövid tudósítást; a bajai és szabadkai tárgyakról pedig sajnosan nélkülöztük a kiállításon a részletes kimutatást.

A kalocsai O. E. kézimunkáit a tagok áldozatkész buzgósága teremtette elő. A közös munkadélutánokon állandóan résztvettek a város urihölgyei közül a következők: Jám-bory Lajosné, Petrovác Józsefné, Szűcs Zoltánné, Husszy Istvánné, Musza Józsefné, Kunszt Gusztávné, Horváth Mária, Jám-bory Mariska, Grósz Ilonka, Farkas Teruska, Juresó Antalné, Petrovác Iduska és Jagicza Józsefné. Amde még *Budapestről* és *Fajszról* is küldöttek tárgyakat a kalocsai O. E. egyes tagjai. Az értékes tárgyaknak részletes jegyzéke a «*Kalocsai Néplap*» husvétii számában található.

Évről-évre számot adtunk a kalocsai O. E. sikerült kiállításairól. Mielátásunkban könnyen ismétlésbe bocsátkozhatnánk. Egy kritikai megjegyzést azonban el nem hallgathat-

tunk. Amit még két év előtt is dicsérőleg említettünk föl, hogy t. i. a kalocsai kézimunkákon következőesen érvényesülnek az egyházas motívumok, mintha most ebben a tekintetben némi hanyatlás mutatkoznék. Különösen ügyelni kellene az albák és karingek készítésénél, minthogy azoknak a díszítése jobban szembejön, mint a többi fehérneműé. Ne aggassunk rá akár milyen csipkét, hanem olyanokat, melyeknek motiválása egyházas szellemet lehel. Hiszen a keresztény szimbolika olyannyira gazdag, hogy szinte kifogyhatatlan forrása a megfelelő motívumoknak. Ehez természetesen szükség volna a csipkéből olyan mintagyűjteményre, minőt például *Münchenben* állítottak össze az Oltáregylet hozzáértő tagjai. Már most az egyes Oltáregyleteken a sor, hogy ilyen mintagyűjteményre tegyenek szert, hogy aztán a tagok a munkadélutánokon tanulhassanak belőle s aszerint dolgozhassanak. Ami a minták összeállítását illeti, alkalmas vezérfonalul szolgálhatnak egybek közt *Braun* József jezsuita atyának folyóiratunkban is már ajánlott munkái. Szerény észrevételünk ugyan a kalocsai Oltáregyletre van címezve, de egyazonképen szól az a többi egyesületnek is széles e hazában.

A kalocsai O. E. a kiállítás látogatóinak *Reviczky* Aladár legujabb röpiratával (Jöjjetek hozzám mindnyájan!) kedveskedett. Mindenesetre tanulságos egy emlék! T. K.

A kalocsai Oltáregyesület gyászja. Buzgó tagját veszítette a kalocsai O. E. választmánya. Március hó 3-án hunyt el Kalocsán *Merkovics* Mária Hildegárd iskolanéne, életének 40., szerzetesi fogadalmainak 17. évében. A boldogult, mint az Oltáregylet kincstárosa, éveken keresztül odaadó buzgalommal vezette a kézimunkák készítését. Temetésén testületileg vett

részt a kalocsai O. E. Nyugodjék békében!

A vértanuk városában. Vasárnap, április 10-én délután fél öt óraker tartotta rendkívül nagy érdeklődés mellett évi közgyűlést az aradi Oltáregyesület. A közgyűlést öv. *Hauser* Károlyné elnöknő vezette, ki elnöki megnyitójában megköszönte azt a nagy és odaadó érdeklődést, melyet a tagok az egyesület működése iránt tanusítottak. Az elnöki megnyitó után *Lakatos Ottó* dr. minorita rendfőnök, az egyesület igazgatója tartott lendületes, szép beszédet. Konstatálta, hogy az egyesület intenzív működése rövid idő alatt megszilárdította Aradon a hitéletet, mit leginkább bizonyít az a körülmény is, hogy az egyesület tagjai számában örvendetes gyarapodás állott be. *Lakatos Ottó* dr. után *Lengyel Gyula* dr., az Oltáregyesület titkára olvasta fel szép és gondosan megszerkesztett titkári jelentését. A titkári jelentés felölelte az egyesület egész évi működését, méltatva azt a nagy célt, melyért oly kiváló eredménnyel dolgozik az Oltáregyesület. *Biró* Albert indítványára a közgyűlés egyhangú lelkesedéssel úgy *Lakatos Ottó* dr. igazgatónak, mint az egész tisztkarnak önzetlen munkásságáért jegyzőkönyvi köszönetet szavazott. A közgyűlésnek kiemelkedő mozzanata volt *Monay* Ferenc dr. minoritarendi tartományi titkár nagyszabású ünnepi beszéde. Nagy vonásokban a következőket mondta: — A legenda szerint az öröm virága, a piros rózsza ott fakadt a Getsemane kert talajában, az Üdvözítő véres verejtéke-öntözte földből, mintha csak igazolva volna, hogy a vérző szív fájdalma a boldogság talaja. Az élet nagy problémája egyúttal a boldogság problémája is, mert aki megtalálja a bol-

dogságot, megtalálta élete célját. Érti ezt a halandó ember s azért keresi a boldogságot. Keresték a filozófusok: Buddha a megsemmisülésben, Arisztoteles az ész fejlesztésében, Antisthenes a cinizmusban, nyomukban Rousseau, Beranger, Lamartin, Murget a naturalizmusban, de egyik sem tudja megtalálni, úgy, hogy Schopenhauer már csak kínról és szenvedésről beszél, Nietzsche meg kimondja, hogy csak az Uebermensch-nek van e földön életjogosultsága. Így jutott az ember odáig, hogy keresve a boldogságot, nemcsak, hogy meg sem is találja, de létét is tagadja, sőt tagadja saját létezésének jogosultságát is. Pedig a boldogság közel van, Isten maga kínálja számunkra. Az utolsó vacsorán, mikor önmagát adja kenyér színe alatt eledelül, azt akarja, hogy Vele egyesüljünk, lényéből kapjunk: az Istennek pedig lényegéhez tartozik a boldogság. Boldogságát, azt az örök, elfogyhatatlan boldogságot akarja velünk megosztani. Első tanítása is, ott a galilei hegyoldalon, a boldogságról szólott s ha több sem maradt volna fel evangéliumából, már ez is képes volna az étellel kibékíteni, amire egyetlen filozófiai iskola sem képes. Az igazi boldogság Krisztustól árad reánk s ebben áll épen az Oltáregyesület nagy jelentősége, hogy közelebb vivén Krisztushoz, közelebb visz boldogságunk örök forrásához. *Monay* Ferenc dr. gondolatokban gazdag beszéde mély hatást tett a jelenvoltakra. A közgyűlés végezetül *Róka* József indítványára elhatározta, hogy a titkári jelentést jegyzőkönyvben megörökíti, a központi Oltáregyesület 50 éves jubileumán képviselteti magát s megbízta *Lengyel Gyula* dr. titkárt, hogy az aradi Oltáregyesület történetét írja meg.

Budapest 6 különféle tárgy, Hüttl Tivadar Budapest (másodszor) 10 különféle porcellántárgy, dr. Kiss János egyet. tanár Budapest 9 kötet irodalmi munka, Komáromy L. Rákospalota faoltár szobrokkal, Müller J. München 14 színnyomatú kép, Kunz és társa Budapest 2 diványpárna, Veisz Frigyes Budapest (Kálvin-tér) 1 gipsz Krisztus-szobor, Miasszonyunkról nevezett isk. nővérek Nagybecskerek 8 különféle tárgy, Ambrus Annuska Hódmezővásárhely 2 kézimunka, özv. Sors Mária Vác 3 kép, Dárday Aladár Budapest (Scitovszky-tér) 2 írómappa és 12 kötet elbeszélés és regény, Stuflesser Gróden 1 fafaragványos kereszt. Tisztelettel felkérjük az Örökimádás olvasóit, hogy kegyeskedjenek szíves adományaikkal a tárgysorsjáték rendezését megkönnyíteni. A kegyes adományok: *Varga Mihály plébános Kiskúnmajsa* címre küldendők.

Kérelem az összes olvasóinkhoz. A kiskúnmajsai Katolikus Kör javára püspöki és miniszteri engedéllyel tárgysorsjátékot rendezünk (huzás f. évi december 26-án); tehát mentül több ingyenes nyereménytárgyra van szükségünk. Mivel pedig minden háznál akad egy-egy nélkülözhető alkalmas tárgy (könyv, kép, kézimunka, dísz tárgy stb.), azért bizalomteljes tisztelettel kérjük az «Örökimádás» m. t. olvasóit, legyenek oly jók, segítsenek bennünket célunk elérésében ilyen tárgyak szíves beküldésével. A tárgyak bérmentve Kiskunmajsára *Varga Mihály* plébános, elnök címére küldendők.

Kelt Kiskúnmajsán, 1910. április 1.

A Katolikus Kör igazgatósága.

MEGJELENŐBEN AZ ÚJ KIADÁS
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ
KISÉRETÉBEN

Írta Sztáray Irma grófnő. Budapest, Szent-István-Társulat. Ára 5 K, díszkötésben 6 korona. Kapható lapunk szerkesztőségében.

Szerző e könyv eladásából befolyó összes jövedelmet az Erzsébet Örökimádás-templom céljaira ajánlja fel.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS

IMAKÖNYV

Negyedik teljes kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Megjelent (finom papíron) és kapható, és pedig:

1. vászonkötés, vörösvágás... K 4.—*
2. bőrkötés, vörösvágás... « 6.—*
3. bőrkötés, aranyvágás... « 7.—*
4. borjubőrkötés, párnázva, arany. « 10.—*

* A könyvkötői munkák drágulása miatt az imakönyvek árát fel kellett emelni.

Megrendelhető Csanyteleken (Csongrádmegye) a Ker. Hítelszövetkezetnél.

Ugyanez a könyv öregbetűs kiadásban (Nagy negyedrért nagyságban) Leszállított ár!

- a) vászonkötés, vörösmetszés... K 4.—
- b) bőrkötés... « 5.—
- c) bőrkötés, aranymetszés... « 6.—

Liguori szent Alfonz.

Üdvösség

útja

Fordította:

Varga Mihály
plébános.

Szép elmélkedéseket
tartalmaz.

- Vászonkötés K 3.—
Diszes kötés « 4.—
Selyemkötés « 6.—

Megrendelhető

VARGA MIHÁLY
plébánosnál

KISKUNMAJSA (Pestm.)

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.
Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.
Kötve 1-20 Kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Sajtó alatt.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1-60 Kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb. 8 Kor.

Kaphatók a Lazaristáknál. Budapest, IX., Gát-u. 6.